

Soarup a Premartha

Malý buddha a vesmír

MAITREA

MALÝ BUDDHA
A VESMÍR

MALÝ BUDDHA A VESMÍR

Napsali

Sva Prem

Přeložila Viola Bělková

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Svarup

[Little Buddha and the cosmos. Česky]

Malý Buddha a vesmír / Svarup a Premarta ; z anglického originálu The little Buddha and the Cosmos ... přeložila Viola Bělíková. -- První vydání v českém jazyce. -- Praha : Maitrea, 2015. -- 447 stran
ISBN 978-80-7500-127-6 (brožováno)

24-36 * 24-584.5 * 165.322 * 111.8 * 133 * 001.126-029:6 * 130.33+2-188 *
130.33-025.18

- buddhové
- duchovní cesta
- duchovní poznání
- transcendence
- esoterismus
- technologie -- esoterické pojetí
- univerzální vědomí
- vesmírná harmonie
- příběhy

13 - Filozofie ducha [5]

Svarup a Premarta

Malý Buddha a vesmír

The Little Buddha and the Cosmos

Copyright © Manuela Disegni, Wilhelmus De Koning, 2014

Translation © Viola Bělíková JELEF, 2014

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2015

ISBN 978-80-7500-176-4

OBSAH

Prolog	ŠAMBALA	7
Kapitola 1	BUDDHA DÁVNÉ HISTORIE	27
Kapitola 2	OPERACE ČARAIVÉTI	39
Kapitola 3	ZÁZNAMY AKÁŠI	49
Kapitola 4	PROMĚNA	57
Kapitola 5	DUCHOVNÍ RODIČE: INDIGOVÝ PÁR	69
Kapitola 6	SETKÁNÍ S POZORUHODNÝM OBREM	83
Kapitola 7	DRUHÁ ŠANCE	97
Kapitola 8	VRÁTIL JSI MI DĚDEČKA	111
Kapitola 9	SKVĚLÉ RÁNO VE VESMÍRNÉM BARU	125
Kapitola 10	MAYA A JEJÍ MISTR	141
Kapitola 11	DÁVNO ZTRACENÝ PŘÍTEL: OSVÍCENÝ OPIČÁK ...	155
Kapitola 12	SLAVNÝ LÉČITEL	173
Kapitola 13	TEMNÁ NOC DUŠE	193
Kapitola 14	NA SIBÍŘSKÝCH PLÁNÍCH	211
Kapitola 15	MLADÝ ŠAMAN	223
Kapitola 16	HUDEBNÍK Z PERU	235
Kapitola 17	KOUZELNÍK Z PERU	247
Kapitola 18	STÍNY MINULOSTI	263
Kapitola 19	ISTANBUL: PŘÍBĚH LÁSKY	277
Kapitola 20	LÉČIVÁ MODLITBA	293
Kapitola 21	ZEN: Z NOČNÍ MŮRY DO NIRVÁNY	301
Kapitola 22	SMÍCH A SLZY	315
Kapitola 23	KONEČNÉ LÉČENÍ	327
Kapitola 24	VŠECHNO JE V POŘÁDKU	345
Kapitola 25	CESTA K JEZERU MANASAROVAR A JEŠTĚ DÁL ...	357
Kapitola 26	NÁVŠTĚVA ŠAMBALY	369
Kapitola 27	ZNOVUZROZENÍ	381
Kapitola 28	VŠECHNY CESTY VEDOU DO GOA	393
Kapitola 29	CIRKUS DWIJA	403
Kapitola 30	SPŘÍZNĚNÉ DUŠE	415
Kapitola 31	SVATBA	427
Kapitola 32	TAJEMNÁ DOBRODRUŽSTVÍ SLEČNY SVÚPI	439

Prolog

ŠAMBALA

Zkouška, zkouška... Tak jo, jdeme na to...
Na vlnách rádia ještě chvíli doznívají sladké tóny indické hudby.

„Dobré ráno všem našim věrným posluchačům. Posloucháte rádio Manali, které k vám vysílá z Manali ze státu Himáčalpradéš v Indii ...

Naším vzácným hostem ve studiu je dnes Velký buddha, dříve známý jako Malý buddha. Někteří z vás možná zachytili jeho jméno asi před rokem na titulních stránkách novin po celém světě – je totiž jedním ze spoluzakladatelů Malé planety, velmi pokrokového ekologického projektu. Slyšeli jsme, že Malá planeta je založena na postupné transformaci odpadu ve vysoce koncentrované hnojivo, které dokáže napravit toxické zaneřádění Země. Zatím se k tomuto experimentu neobjevily žádné další informace. Je to tak, Velký buddho?“

„Hmmm...“

„Nevím, jestli jste zaslechli hlas našeho hosta, ale Velký buddha na mě tady ve studiu jasně gestikuluje, že si nepřeje o tomto tématu dál hovořit. Dobrá, zkusíme něco jiného.

Kde jsme to byli... Aha, ano, Řecko. Poté, co skončila jeho účast na projektu Malé planety, uchýlil se na řecký ostrov, kde se téměř okamžitě proslavil svou schopností uzdravovat. Svět se tehdy o jeho daru dozvěděl pomocí facebooku a internetových stránek New Age a zpráva se šířila rychlostí blesku. Možná si někteří vzpomínáte, že po nějaké době jakoby se po něm slehla zem. Oficiálně se téměř neví, co se s ním stalo od doby, kdy zmizel z novinových titulků.

Mám tady jednu hodně zajímavou fotografii z doby, kdy jste léčil. Vypadáte na ní... no, jako dítě. Oproti své současné velikosti jste sotva čtvrtinový a na rameni vám sedí opičák. Vzhledem k tomu, že ten obrázek je asi rok starý, všechny by nás velmi zajímala vaše fyzická proměna. Teď jste vysoký a opičák už není po vašem boku... Jste ochoten nám na toto téma něco říci?

Dámy a pánové, vy ho sice nevidíte, ale já ano. Velký buddha, vysoký a pohledný modrooký mladík s plavými vlasy a okouzlujícím úsměvem, právě přikývl na souhlas. Ať už nás posloucháte kdekoli, prosím, zatleskejte pořádně našemu hostu, Velkému buddhovi!“

Nahrany potlesk okamžitě vystřídá zvonivě drnkavá znělka v hravém tempu, která posléze pomalu utichá.

„Dobrá tedy. Milý Velký buddho, vítejte v našem živém vysílání ‚Kdo a co je nového ve státě Himáčaľpraděš‘. První otázka:

Co Vás přivádí k nám do Himáľaje? Jste tu jako turista, nebo jste přijel za obchodem?“

„Zdravím všechny a mnohokrát děkuji, milý příteli, za pozvání do tohoto programu. Slyšel jsem na něj jen samou chválu. Abych odpověděl, nejsem ani turista, ani obchodník. Himáľaj je a vždy byl mým domovem. Jeho čistota a povznášející povaha mne v meditacích inspirovaly po mnoho životů...“

„Vy si pamatujete svá předchozí vtělení?“

„Právě proto jsem teď tady. Byl jsem pozván Univerzitou tajemna a vědy v nedalekém Kulu, abych tam přednášel vybrané skupině studentů o své osobní cestě skrze různé inkarnace.“

„A co se stalo s Opičákem, vaším, jak bych to řekl, dětským kumpánem z fotky? Odpusťte mi mou zvědavost. Tady v Indii nemáme problém s otázkou minulých životů, ale když se někdo ani ne za rok stane z dítěte dospělým – a navíc v jednom těle – to už je i nad naše chápání.“

„Omlouvám se, ale bylo by to na dlouhé vysvětlování a mnohé věci se ani nedají vyslovit... Každopádně Opičák je pořád mým nejlepším přítelem. Před nedávnem se oženil se svou milou. Měl

jsem to potěšení je před pár dny doprovodit na velmi posvátné místo vysoko v horách, kde on i dívka jeho srdce prošli zvláštním očištným a iniciačním rituálem. Teď by měli být na cestě k tajemné Malé planetě, kde bydlí Opičákova rodina.“

„To nám všem zní povzbudivě obyčejně. Ano, přátelé, kteří nás posloucháte, můžete si oddechnout. Ten milý Opičák z fotky je naživu a užívá si s rodinou. Ale... také se mu podařilo vyrůst v dospělého muže v tak krátkém čase jako vám?“

„Zajisté. Víc vám toho o něm ale neprozradím, vím, jak moc si během líbánek cení soukromí.“

„S vašim dovořením bychom se tedy přesunuli k další otázce. Je poněkud osobní, takže kdybyste nechtěl odpovídat, stačí naznačit a já nebudu dál naléhat.“

Jste opravdu pohledný mladík a je zřejmé, že jste i dostatečně moudrý a kultivovaný na to, abyste přednášel na velmi prestižní univerzitě. Určitě se líbíte ženám. Dokonce i naše zvukařka se teď za skleněnou přepážkou začala červenat – Rání, promiň, že jsem tě do toho zatáhl. Chci se tedy zeptat: Je ve vašem současném dospělém životě nějaká ‚drahá polovička‘? Jsem si jistý, že všechny naše posluchačky by to moc rády věděly...“

„To máte pravdu, je to hodně osobní otázka a ještě před nedávnem bych se na ni styděl odpovědět. Ale poslední období mého života přineslo mnoho změn, to je zřejmé... Stal jsem se mužem.“

„Náš host se teď trochu červená... Jestli chcete, můžeme přestat... Kde jsme to byli...“

„To je v pořádku, nestydím se za to. Během dlouhé cesty z Dillí jsem byl opravdu okouzlen krásou indických žen. Ať už jsou jakkoli chudé, mají v sobě takovou důstojnost... Co mě však zaujalo ještě víc, je způsob, jakým mne přitahovala jejich jemná a hravá povaha, tajemné chichotání a opojná vůně. Všechny mi připadaly jako princezny z tisíce a jedné noci. Po staletí jsem se soustředil jen na meditace, a tak jsem se na ženy už dlouho takto nedíval. Můžu jen říci, že je to osvěžující.“

„Děkujeme, Velký buddho, za tak poetickou a upřímnou odpověď. Vaše slova jsou chválou naší země. Co vás čeká dál po přednáškách na univerzitě?“

„Během hodin strávených ve vlaku jsem si pohrával s myšlenkou, že o svých zkušenostech napíšu román. V hlavě mi vířily jednotlivé příběhy a ilustrace. Abych byl upřímný, nemám ani tušení, jak se píše kniha, ale mám dobrý příběh, který by mohl hodně lidí příjemně pobavit.“

„Kde byste začal s vyprávěním?“

„Hodně dávno, v mystické zemi zvané Šambala.“

„V zemi buddhů?“

„Promiňte, že se směji, přáteli, ale už teď vím, na co se mě chcete zeptat. ‚Je Šambala skutečná?‘ Na to vám jen odpovím, že až napíšu svůj román, zůstane tato otázka přesně tak nezodpovězená, jak má být, a přesto se v něm objeví poetický náznak pravdy.“

„Tak to už se moc těšíme, až si knihu přečteme. Jak se bude jmenovat?“

„To ještě nevím. Možná Malý buddha a vesmír... Věřím, že se ve správný čas objeví někdo, kdo mi pomůže příběh sepsat.“

„Tak, redaktoři a stínoví spisovatelé z našeho Údolí bohů, slyšeli jste přání Velkého buddhy? Pokud by mu kdokoli z vás chtěl pomoci s literárním počinem, může se hlásit. Jsem si jist, že reakcí bude mnoho, protože všichni toužíme zjistit toho o fascinujícím Malém – Velkém buddhovi co nejvíc!

Zbývá čas na poslední otázku za všechny naše posluchače. Už vás slavná princezna Svúpi pozvala na svůj výroční večer valčíků, který se koná příští týden na univerzitě? Jaký k ní máte vztah?“

„Setkali jsme se teprve včera, abychom probrali možnost, že by redigovala knihu, kterou chci napsat. Ale o večeru valčíků nic nevím. Říkal jste večer valčíků? O tom se mi zdálo ve vlaku cestou sem...“

Tóny překrásné indické hudby překrývají jeho poslední slova a pak už je čas na reklamní přestávku.

O rok později...

MALÝ BUDDHA A VESMÍR

napsal Velký buddha

se zvláštním poděkováním nejskvělejší redaktorce, princezně Svúpi

Úvod

Můj příběh začíná dávno, v mlhách historie.

Někde mezi himálajskými vrcholky a daleko od posledních známek civilizace překonává skupina otrhaných poutníků postupně pohoří za pohořím, vede je jen sotva znatelná úzká stezka.

Pod spoustou vrstev oblečení, špinavého od bláta a sněhu, kterými se brodili, na kterých seděli a odpočívali, a ztuhlého jejich vlastním zmrzlým potem, bychom jen těžko odhalili skupinu probuzených bytostí, které svedlo dohromady zvláštní poslání.

Je jich dvanáct, mužů i žen, a každý si nese jinou duchovní tradici.

Tedy, abychom byli přesní, se mnou je poutníků třináct.

Dvanáctka mi říká Buddha dávné historie.

I když mé jméno je dost výmluvné samo o sobě, musím dodat, že je to skutečné jméno mojí dharmy. Říká, že duchovní pouť je a byla mou cestou již odnepaměti, že stále hledám tu jednu jedinou Pravdu, která prochází vším a všemi, a že mě mé kroky nakonec zavedly až sem.

Ale nechme minulost minulostí.

Jaká měla být má budoucnost?

K mému nesmírnému překvapení měl nadcházející čas odhalit, že cesta není ani zdaleka u konce – nikdy nezačala a nikdy neskončí. Čekala mne další inkarnace, tentokrát jsem se měl stát bytostí s tajemným jménem Malý buddha.

Nebudeme však čtenáře okrádat o překvapení a prozrazovat příběh dopředu...

Vraťme se k nekonečné pouti horami. Coby Buddha dávné historie kráčím, nebo spíš klopýtám a kloužu po úzké stezce. Svět kolem je oslnivě bílý a prázdný, stěží rozeznám tenkou linku, která dělí zasněženou zemi od mléčně bílého nebe.

Všude kolem panuje naprosté ticho, až na občasný poryv větru, který nám pod kapuce vrhá malinké ostré rampouchy. Bolí to, ale zároveň nás to udržuje v bdělosti, protože dokonce i na vrcholu duchovního probuzení se těžko bráníme totálnímu vyčerpání. Toužíme si lehnout a prospat se.

Naštěstí jsme všichni dost disciplinovaní. Abychom se dostali do vrcholného stavu vědomí, museli jsme se naučit být vždy přítomní. Pokračujeme tedy dál s vědomím, že i toto všechno přejde.

Slyším těžký dech svých souputníků, šplhajících po mém boku, avšak vnímám i jejich tiché buddhovství, které se tak dokonale zrcadlí v majestátním tichu Himálaje.

A to je také hlavní důvod, proč tu jsme. Přišli jsme se napít z čistého a nesmírného pramene klidu, který nás zde, na střeše světa, obklopuje.

Jsmo tu ale ještě kvůli něčemu jinému. Ačkoli se o tom nikdo v průběhu dlouhých hodin pochodu ani nezmněl, hledáme posvátné místo. Někteří z nás mu říkají rajská zahrada, jiní džanna nebo nirvána. Má různá jména, tak jako jsou různé naše duchovní cesty.

My, buddhové, to místo nazýváme šambalou. To slovo většinou označuje vnitřní prostor, kterého člověk může dosáhnout hlubokou meditací otevírající třetí oko. Tentokrát však jdeme ještě o krok dál

a hledáme tento prostor venku, hledáme jeho fyzickou podobu. Naším cílem je místo, kde bychom mohli společně žít právě v tom vnitřním prostoru jako sangha, tedy společenství osvícených.

Všech mých dvanáct společníků se setkalo ještě dávno předtím, než dosáhli osvícení, a v různých inkarnacích toho společně prožili opravdu hodně, někdy v mužském, jindy v ženském těle, někdy jako členové jedné rodiny, jindy jako přátelé či milenci.

Jediné, co spolu sdílet nemohli, byl právě ten poslední úsek jejich osobní pouti, který je dovedl k probuzení. Tehdy panovalo přesvědčení, že osvícení člověk dosáhne jediné o samotě, a spolu se všemi ostatními pouty bylo nutné opustit i přátele.

Navzdory tomu všemu přátelství mezi nimi překonalo i tu nejtěžší zkoušku. Jakmile dosáhli svého cíle, svedla je existence opět dohromady.

I když byli roztroušeni po celém tehdy známém světě, začal se všem Dvanácti vracet stejný sen o tropickém údolí obklopeném vysokými zasněženými vrcholky. Údolí zářilo nesmírně jasným světlem, prozařujícím i ty nejbzdálenější kouty Země.

Netrvalo dlouho a postupně všichni zjistili – za pomoci vizí, řečí a příběhů ze vzdálených končin – kde je ostatních jedenáct. Ve stejný okamžik se všichni vydali najít ostatní. Vzhledem k tomu, jaké vzdálenosti a jazykové bariéry museli překonat, se sešli během zázračně krátké doby – za pouhý rok.

Všichni se setkali na půdě prastarého univerzitního města Takšašila na kontinentě zvaném Indie, tedy v místě plném mudrců a učenců.

Okamžitě jeden druhého poznali a společně se smáli, plakali a vtipkovali o nové fyzické podobě každého z nich. Pouto mezi nimi bylo obnoveno.

S nadšením si navzájem vyprávěli každý svou verzi snu, každý přidal nějaký detail, až jednotlivé střípky vytvořily celý obraz. Šambala, na tom jméně se všichni shodli, byla místem nesmírně vnitřní i vnější krásy.

Okamžitě se vydali na cestu. Následujícího dne v naprosté temnotě těsně před úsvitem z města vyklouzlo dvanáct stínů a dva plně naložení jaci a společně se vydali za tajemstvím. Cestovali nalahko, s sebou si vzali jen pár zvláštních předmětů a sušené ovoce.

A tehdy jsem se k nim připojil já.

Kdybych o to projevils zájem, s radostí by mě přijali za jednoho ze zakládajících členů, přesto jsem nebyl jedním z Dvanácti. Netoužil jsem po zvláštním postavení, nebylo to v mojí povaze.

I tak jsem za sebou měl dlouhou historii. Má mnohá vtělení, ať už osvícená, či nikoli, zažila mnoho dobrodružství i neštěstí.

V době, o které mluvíme, jsem si opravdu potřeboval odpočinout. Ze všeho nejvíc jsem si přál žít tichý a meditativní život s přáteli někde daleko od světa, obklopen přírodou.

Cestoval jsem o samotě jižní Indií a meditoval nad posvátným uspořádáním hinduistických chrámů, když jsem dostal poselství zevnitř. Seděl jsem v tichu svatyně a najednou jsem uslyšel drsný severský hlas svého dávného přítele a učitele z kmene Eburonů, dnes známých jako Germáni: „Jako hlava nově ustanovené Rady dvanácti mám to potěšení ti oznámit, že se nacházíme ve městě Takšašila. Už nyní jsi s námi, v našich srdcích. Chceme najít místo, kde bychom mohli společně žít. Chceš se k nám přidat?“

Okamžitě jsem věděl, kdo k Dvanáctce patří. Vzájemná pouta mezi mnou a jimi byla stejně hluboká jako spojení, která měli mezi sebou. Já jsem však vždycky měl určité výhrady k tomu se nějak vymezovat, a tak jsem se držel v pozadí.

A přesto, i když jsem radši dělal věci po svém a nikdy jsem nepatřil k žádnému organizovanému náboženství, jsem musel uznat jednu věc – všech Dvanáct dohromady tvořilo skvělý tým. Když chcete dosáhnout něčeho, co je nad vaše síly, hodí se někdy spojit s dalšími lidmi.

V podstatě nebylo nad čím přemýšlet, souhlasil jsem rychle a s lehkostí.

Dorazil jsem těsně předtím, než výprava vyrazila z města, a své místo jsem uprostřed všeobecného zmatku před cestou zaujal téměř

nepozorovaně. Byla ještě tma a každý se soustředil hlavně na boj s nočním chladem. Ale když se začalo rozednívat, na všech tvářích mne vítal vřelý úsměv.

První část cesty byla poměrně snadná. Na jejím konci nás čekalo prastaré město Kantipur, v dnešním světě známé jako Káthmándú, hlavní město Nepálu. Tehdy to bylo jediné civilizované místo v Himálaji.

Město bylo plné života, takže nám shánění zásob netrvalo dlouho. Pořádně jsme si odpočinuli v místním hostinci a ještě zahřátí teplem zvířat ustájených pod našimi lůžky jsme se vydali do hor, aniž bychom znali cíl své cesty.

A teď jsme tady, stále kráčíme věčným sněhem...

Během těch několika měsíců na cestě jsme se naučili užívat si dlouhých pochodů během slunečných dní bez jediného mráčku. Radujeme se z výšek a necháváme se ohromit nádherou krajiny. Samozřejmě, jsou i mlžné a zamračené dny. To se pak většina z nás cítí ztracena a toulá se ve vlastních snech.

Zdaleka nejhorší jsou ale dny, kdy jsme doslova pod palbou tekutého ledu a zmrzlého sněhu. To pak musíme zastavit a společně se schoulit pod příkrývky, chráněni širokými zády našich dvou přátel, jaků. A zatímco se vzájemně povzbuzujeme a ožívujeme společný sen, kolem nás skučí vítr.

Tyto „špatné“ dny mi poskytly příležitost trávit více času s mým přítelem, Germánským buddhou. Zahalení do hřejivého pachu zvířat si vyprávíme o svých nedávných inkarnacích, kdy jsme byli následovníky Gautamy Buddha, a o tom, jak jsme putovali bez konce a šířili jeho učení.

„Vzpomínáš si na naše první sanghy? Když jsme ještě cestovali ve skupinách, bez peněz a vyučovali dharmu, univerzální duchovní zákon?“ povídá. „Měl jsem pro nás přezdívkou, potají jsem nám říkal potulní dharmáni...“

„Na téhle cestě jsem nevydržel moc dlouho. Na mě tam bylo trochu moc pravidel,“ musím se přiznat, zatímco z jeho rukou vděčně

přijímám hrníček ještě teplého jačího mléka. Napiji se a posílám nápoj dál.

„Díky existenci za matku jaka,“ ozve se tenký ženský hlas zpod kapuce, ze které vykukuje jen pár zacuchaných blondatých pramenů vlasů, zatímco se jemná ručka natahuje pro hrnek. „Všechno ostatní jídlo je zmrzlé.“

„Ale máme naprostou svobodu...,“ mrkne na mě spiklenecky Germánský buddha.

Když se sněžná bouře utiší a přijde noc, můžeme se konečně utábořit na chráněném místě pod velkým balvanem. Všichni se uvelebíme, v ruce šálek silného čaje s máslem a pod nohama starý jačí měchýř s horkou vodou ze sněhu. Nastává ta pravá chvíle, kdy se mohu podělit o svou lásku k Sútře srdce Gautamy Buddha. Zrovna včera jsem ji objevil v cestovním vaku, přepsanou na rýžový papír úhledně zabalený v naolejovaném plátně. Všichni pozorně poslouchají.

„Podle tradice potulných mnichů Gautamy Buddha,“ ozve se Germánský buddha, když je čtení u konce, „bychom neměli na jednom místě zůstat déle než tři dny, abychom se nemohli k ničemu připoutat. Ptám se teď vás všech, přátelé, jak to skloubit s naší touhou najít trvalé sídlo?“

Kolem tančí čerstvé studené vločky a mezi námi se rozhoří zapálená debata.

„Nelpění neznamená být chudý!“

„Ale jak se vyvarovat pohodlnosti?“

„Poslouchejte, přátelé, skutečná víra píše svá přikázání znovu a znovu v každém okamžiku...“

A tak pořád dál. A já mezitím vnímám, že hluboko v srdcích jsme spojeni a že jdeme bezcílnou cestou, která nás vede úplně neznámým směrem. Do Šambaly.

„Mám takový návrh,“ vmísím se do diskuze, „co kdybychom si začali říkat buddhové ze Šambaly? Tak uctíme Gautamu jako první lidskou bytost, která si uvědomila své vnitřní božství, a zároveň se nevzdálíme od svého snu.“

Všichni nadšeně souhlasí. Vzdali jsme úctu a budoucnost je otevřená. Pozdě večer, když se všichni chystají ulehnout schoulení kolem ještě teplého ohniště, se jeden z Dvanácti, známý jako nekonečný zdroj technických informací, najednou posadí a vykřikne. Všichni se k němu sbíháme se starostí v očích.

„Nebojte přátelé, nic se mi nestalo. Jen jsem asi na něco přišel. Vzpomněl jsem si na prastarý příběh o tajemném tropickém údolí ukrytém mezi zasněženými vrcholky,“ V ruce má schovanou trochu hlíny, kterou právě vyhrabal zpod sněhu, a jeho hlas je plný nadšení. „Podívejte, z té hlíny uniká pára. Někde tady musejí být v zemi trhliny, skrz které se na povrch dostávají termální vody z horkých pramenů v podzemí. A přesně takové podmínky jsou potřeba k vytvoření tropického mikroklimatu někde poblíž, v úkrytu mezi horami!“

Okamžitě začne nadšená diskuze. Ta věčně bílá krajina už nás unavuje a toužíme po zeleni. Zdá se to však jako neskutečný sen.

„Konečně nějaká naděje,“ povzdechne si Germánský buddha, s úlevou, že máme alespoň nějaké vodítko.

„Není snadné se k takovému údolí dostat,“ dodává Buddha technik, „jsou totiž dobře ukrytá v lůně věčného sněhu. Nejsem si úplně jistý, jestli se nám ho podaří najít.“

Několik dní poté ale slavíme úspěch.

Jednoho obzvlášť chladného odpoledne po náročném výstupu velmi strmou a úzkou roklí vycházíme na náhorní planinu, ze které je rozhled na nekonečná pohoří všude kolem nás. Najednou mladá žena, známá jako Buddha tulačka, vykřikne a ukáže na místo mezi dvěma horami, osvětlené zlatými paprsky zapadajícího slunce.

Všichni to vidíme – sytě zelené údolí na oslnivě bílém pozadí hor. Je velké, plné obrovských stromů s majestátními korunami, stojícími jedna vedle druhé.

Všichni jsme nadšením bez sebe. Musíme ale počkat, protože se začíná stmívat. Celou noc sedíme na planině u oslňujícího ohně.

Všichni se shodujeme – zahlédli jsme nádhernou zelenou přírodu v tajemném údolí. Není pochyb, jsme u cíle.

Nazítří brzy ráno, s hlavami ještě trochu v oblacích z večerního plánování a vyprávění, balíme svých pár drobností a vydáváme se k „našemu údolí“, na které jsme místo okamžitě překřtili.

Ke vstupu do něj přicházíme brzy odpoledne. Jako stráž po stranách stojí dva vysoké cedry s korunami propletenými do oblouku. Za nimi je v dálce ještě vidět zasněžené vrcholky hor. Jakmile však projdeme skrz cedrovou bránu, krajina se úžasně změní – vstoupili jsme do skvostného zeleného údolí.

Prastaré borovice, štíhlé bílé břízy a vysoké cedry obklopují zelené palouky plné rododendronů s červenými, růžovými a fialovými květy, bělostných konvalinek a planých oranžových růží. Teplota je dokonalá – panuje tu příjemné teplo věčného jara.

Ani vteřinu neváháme.

Okamžitě všichni odhazujeme hábity a šály, teď už opravdu páchnoucí, a vršíme je na hromadu u vstupu do údolí. Zabalení do posledního čistého oblečení se každý a každá zvlášť vydáváme na průzkum okolí.

Mě vede úzká stezka až na jeho vzdálený konec. Zastavuji se u pramene teplé vody, který vyvěrá ze skalky.

Ukláním se, smáčím ruce ve vodě a oplachuji si obličej. Po tak dlouhém pochodu je voda příjemným osvěžením. Po vzoru buddhistů si rituálně myji celé tělo.

Zatímco si z těla jemně stírám vlhkost, rozhlížím se kolem a na nedaleké vyvýšenině pokryté mechem, vidím stát vysoký cedr. Usazuji se pod něj a nasávám měkké sluneční světlo, které mne zahaluje jako požehnání.

Na takovém místě čas utíká – nebo spíš přestává mít význam. Zasněžené vrcholky v dálce najednou začínají zářit majestátním světlem podvečerního slunce.

Zurčení pramene teplé vody je tak uklidňující.

Zavírám oči a obracím se do nitra.

Najednou něco slyším, něco co přichází zevnitř. Je to hudba, na kterou jsem dávno zapomněl, posvátná melodie, která mi naplňuje duši a pomalu vymazává všechny útrapy posledních měsíců.

Začínám si prozpěvovat. Můj hlas je zpočátku nejistý a třese se, postupně se však můj zpěv mění v modlitbu a nese se až k nebi. Pohlcuje mne čistá radost.

Když dozpívám, z druhého konce údolí se ozve královská odpověď. Není to hlas člověka, to mi odpovídá slavík a jeho melodie drnká na strunky mého srdce. Jeho píseň mne vítá doma.

Zpátky ke vstupu do údolí se vracím, až když je měsíc vysoko na nebi.

Celá Dvanáctka už je na místě, všichni se vrátili v průběhu odpoledne a každý v tichosti přikývl na znamení těm, kteří přišli před ním. Všichni tu našli své místo.

Jako poslední se vrátil Germánský buddha. Všichni vědí o jeho důkladnosti. Občas se jeho severskému perfekcionismu smějeme, ale pravdou je, že právě proto mu byl s důvěrou svěřen post hlavy Rady dvanácti. Když viděl, že na něj ostatních jedenáct čeká, zvedl palec nahoru, čímž u všech vyvolal salvu smíchu a pocit hlubokého štěstí.

Když přicházím na místo, všichni moji přátelé jsou neposední a nadšení jako malé děti.

Obracejí se ke mně. Můj hlas není rozhodující, ale záleží jim i na mém názoru. Široký úsměv na mé tváři znamená jediné – toto údolí se stane zemí buddhů, posvátnou Šambalou.

Stoupli jsme si do kruhu pod širým nebem plným hvězd a Germánský buddha promluvil:

„Milovaní, dokázali jsme to. Existence s námi oslavuje novou fázi buddhovství, sanghu. Je to úplně nový experiment, sdílení vědomí.

Budeme toto údolí nazývat Šambalou. Šambala popisuje určitý stav vědomí – ‚šam‘ znamená klid a ‚bala‘ panenství – panenský klid. Je to prostor osvětlení, který zůstává stále neposkvvrněný. Nelze ho pošpinit.

Dnes večer budeme slavit. Už se nemusíme vracet do svých zemí. Náš domov je teď zde a zítra začneme se zabydlováním. Naši přátelé a souputníci Šambalu postupně najdou a připojí se k nám. V budoucnu se toto údolí stane největším shromážděním buddhů.“

„Vidím tu spoustu budov,“ přerušil ho jedna poměrně impozantní postarší buddha s očima vědmy, „bungalovy, meditační chatky, velikou síň buddhů, knihovnu, tržnici, hostinec... Ale všechno má svůj čas,“ dodává s úsměvem. „Všechno přijde v souladu s existencí. Šambala se vybuduje sama.“

„V nadcházejících chvílích,“ pokračuje Germánský buddha poté, co se na ženu usmál, „vyšleme do existence pozvání našim probuzeným přátelům z celého světa, aby se k nám přidali. Tento nový aspekt osvětlení v komunitě bude čím dál silnější. Tajemnými cestami se rozšíří až do těch nejzazších koutů světa.

Časy na planetě se budou stále měnit. Přijdou období temna i skvostná období osvětlení. Musíme se naučit nenechat se ovlivnit ani jedním, ani druhým. Musíme naši sanghu chránit před temnotou. A právě proto náš dobře informovaný přítel, který nás sem přivedl a který bude od tohoto okamžiku znám jako Buddha technické podpory a údržby, brzy vytvoří zařízení, které učiní Šambalu neviditelnou pro vnější svět. Bude tedy nemožné sem přijít bez pozvání.

Přátelé, skláním se před buddhou v každém z nás, skláním se před sanghou v nás a skláním se před věčnou Pravdou.

Začneme s oslavou!“

Mnohem, mnohem později...

Šambala se od svých začátků stala opravdovou zemí buddhů. Všichni její obyvatelé dosáhli osvětlení.

Po celá ta staletí od jejího založení jsem byl jejím čestným obyvatelem. Přicházel jsem a odcházel, jak se mi zlíbilo. Vydával jsem se na dobrodružství do vnějšího světa, který mne stále přitahoval. V Šambale jsem byl Buddhou dávné historie tak dlouho, až jsem měl občas pocit, jako bych měl tělo utkané jen ze světla.

Ted' bych vám ale rád vyprávěl o zemi buddhů.

Nikdo mimo Šambalu nikdy nenašel cestu, která by ho tam zavedla. Její jméno zůstává do dnešních dní pro okolní svět legendou a místo je zahaleno tajemstvím.

Za těch mnoho set let od jejího založení se do Himálaje vydalo mnoho poutníků, kteří se ji snažili najít. Většině z nich však Šambala unikla. Dokonce i přesto, že každý z těch hledačů na své pouti objevil významné pravdy a důležité vhledy, většina se vrátila do vnějšího světa, aniž by údolí našla. Dojít až sem a usadit se tu se za celá ta staletí podařilo jen několika málo hledajícím.

Existuje jen jedna výjimka, a to jsou členové rodiny. Já žádné nemám, ale někteří zdejší buddhové mají široké rodiny a ty je čas od času navštěvují. Mám ty návštěvy rád, znamenají často vítané rozptýlení v jinak poklidném místním řádu.

Šambala je země, kterou postavili buddhové pro buddhy. Žádná válka se sem nikdy nedostala. Kdykoli se do údolí pokouší vstoupit negativní energie, Šambala se ztratí v mlžném oparu Himálaje.

Je to také první komunita bez vnitřních rozepří. Případná nedorozumění mezi ostatními všichni vnímají jako příležitost vystoupit ze svého individuálního pohledu a probudit se do širších souvislostí.

Nováčci, kteří sem zavítají stále ještě plní zápasů vnějšího světa, jsou vždy překvapeni klidem, který mezi obyvateli Šambaly vládne. Jako kdyby celé posvátné údolí bylo naplněno prozařujícím mírem.

V průběhu času se cestování i komunikace staly mnohem snadnější, a tak se populace Šambaly neustále rozrůstá. Aby bylo

možné najít místo pro všechny a zároveň zachovat čistotu prostoru, dostal Buddha technické podpory a údržby za úkol vytvořit pod dohledem Germánského buddhy plán města.

Jeho návrh se i po mnoha letech stále používá, i když je neustále doplňován o nejnovější poznatky vědy o životním prostředí.

Všechna soukromá obydlí jsou malé kopulovité domky z přírodních materiálů nasbíraných v údolí. Místnosti mají kulatý půdorys bez rohů, aby mohly energie volně proudit a obnovovat se. Interiéry, podlahy a nábytek jsou z místního světlého březového dříví. Každý dům má verandu, na které mohou buddhové zvyklí na potulný život spát pod širým nebem.

Perleťově bílá fasáda domů jakoby zářila tekutým světlem na pozadí věčně zasněžených vrcholků Himálaje za nimi. Jsou jednoduché a pohodlné, elegantní a skromné.

Ted'...

Na začátku 21. století se Šambala stala úžasným místem pro tvoření všeho druhu – malování, hudbu, tanec, bojová umění i hlubokou meditaci, zkrátka pro vyjadřování se pomocí všech těch rozličných technik, které sem dovedly hledající skrze různé duchovní cesty.

Máme tu několik společných zařízení, která se starají o naplňování všech potřeb sanghy: Magdaleninu vegetariánskou restauraci, Čijonino kadeřnictví, Ježíšovo vinařství a zájezdní hostinec Karavanseráj pro rodinné návštěvy, který stojí u paty kopce hned u širokého potoka. Poblíž se nachází školka Gopála, ta je tu pro nejmenší buddhy a vzácné malé návštěvníky.

V srdci toho všeho je Sál buddhů, místo společných meditací. Buddhové ze Šambaly se tu scházejí v určenou denní a noční dobu, aby v tichosti seděli a posílali pozitivní myšlenky celé planetě Zemi.

V Šambale jsou všichni překrásní. Na rozdíl od vnějšího světa se tu nikdo nesnaží vylepšit svůj vzhled umělými prostředky – krása a půvab tu přicházejí zevnitř. Nádhera absolutna tu září z každé tváře.

Dovedete jistě vycítit a představit si, že se Šambala stala útočištěm pro ty, kdo dosáhli nejvyšší úrovně vědomí a nechtějí dál pokračovat v hledání.

I když jsem se nikdy nerozhodl zůstat v Šambale natrvalo, pořád jsem tu měl svůj dům.

Dlouho jsem cestoval po světě. Lidské bytosti a jejich zvyky mne nepřestávaly fascinovat ani dlouho po dosažení osvícení. Vždy jsem se ale rád vracel do Šambaly, kde jsem odhodil pozemský převlek a stal se opět Buddhou dávné historie.

Všichni se z mých návratů radovali, protože věděli, že přináším spoustu úžasných příběhů – a také nakažlivé nadšení.

Čas jsem pak většinou trávil prací v komunitě, i když moje pomoc byla tak trochu chaotická – jeden den jsem vařil u Magdy v restauraci, další jsem se nadšeně vrhal do plení a sázení a zalévání zeleninových záhonů.

Jednoho dne – bylo to přesně rok před příchodem Malého buddhy na tento svět – jsem cítil velikou potřebu prázdnoty a odpočinku. Měl jsem za sebou opravdu vyčerpávající a nebezpečnou cestu. Už žádná dobrodružství, řekl jsem si. Rozhodl jsem se, že si nějaký čas odpočinu a budu se držet okolo Šambaly bez nějakého plánu nebo cíle.

Nejdřív mne toto období svobody velmi naplňovalo. Zvykl jsem si vstávat před východem slunce, abych stihl být na cestě, až se první paprsky dotknou vršků vysokých cedrů, a procházel jsem se po okolních zasněžených horách. Po návratu z toulek jsem zůstával celý den doma, upravoval jsem domek a staral se o malou tropickou zahrádku, ve které poletovali exotičtí ptáci, potomci živočichů, kteří byli svědky našeho příchodu do údolí. Přátele jsem navštěvoval čím dál míň, všichni mne však nechávali na pokoji. Respektovali mou volbu stáhnout se do ústraní, což byla asi nejrozšířenější duchovní praktika v Šambale.

Takto jsem žil snad celou věčnost. Znovu jsem našel lásku k meditaci a zapomněl na svět mimo Šambalu. Aspoň na chvíli.

A tady začíná můj příběh...

Kapitola 1

BUDDHA DÁVNÉ HISTORIE

Jednoho dne, když se chystal na pravidelnou procházku před východem slunce, se Buddha dávné historie na chvíli zastavil. Najednou pocítil touhu porušit svou až příliš zaběhnutou rutinu.

Otočil se a rozhodl se, že zůstane doma. Jak se díval z okna na poslední mizející stíny noci, cítil se jako ve vakuu, jako by byl stejně prázdný jako temnota kolem něj. A tak tu seděl v lehce pochmurné náladě a vyhlížel východ slunce.

První ranní světlo však jeho náladu drasticky proměnilo. Aniž by chápal proč, byl najednou plný nadšení, doslova hořel, zářil všemi barvami stejně jako majestátní východ slunce před ním.

Pak přišlo pochopení, že se mu existence snaží něco naznačit. „Nový úsvit...“ zašeptal potichu a poklonil se v gestu odevzdání.

Později téhož rána mu někdo pode dveřmi podstrčil zprávu. Na obálce byla pečeť Rady dvanácti.

Zprávy od nich ho překvapily. Těch pár měsíců, které strávil v ústraní, se postupně přehouplo do téměř celého roku a v průběhu té doby se od nich víc a víc vzdaloval. Stále je považoval za své nejlepší přátele, ale nechtěl, aby ho viděli v takovém stavu.

Skutečnost byla taková, že se poslední dobou cítil čím dál víc znuděný, za což se styděl i sám před sebou – natož aby to přiznal před ostatními.

Nuda se mu pod kůži vkrádala nenápadně – nejdřív se objevil pocit otupělosti v celém těle, který ale přičítal příliš bezvýhradné bdělosti. Považoval to za vedlejší účinek, jakési riziko z povolání na cestě meditace.

Tohle ale nebyla bezvýhradná bdělost, tu zažil nesčetněkrát a znal ji až příliš dobře. Velmi brzy si uvědomil, že to, co prožívá, postrádá lehkost a svobodu, jakou přináší meditace. Byl to těžký stav letargie. Nechtělo se mu ani pohnout. Chvilí mu trvalo, než našel správné pojmenování, až si nakonec musel přiznat, že se zasekl na místě.

Taková nálada se pro obyvatele Šambaly nehodí, snažil se ukonejšit sám sebe, ale ani to nepomohlo. Pocit nudy se každým dnem zvětšoval a snaha tuto skutečnost zakrýt mu brala veškerou energii.

Stranou od ostatních stále pozoroval, jak se k němu pomalu plíží strach a stud. Statečně tyto pocity prodýchal, ovšem jen do chvíle, než se znovu objevily a vzplály s nemenší intenzitou.

Nyní si uvědomil, že členové Dvanáctky si jistě i z odstupu povšimli, co se s ním děje, a rozhodli se nechat to plynout – až do tohoto okamžiku. Měl jejich důvěru, povzdechl si a pokýval hlavou, a byli přesvědčeni, že může přemoci neklid mysli, když bude sledovat své myšlenky. Ale, upřímně řečeno, on sám o tom začínal pochybovat.

Posadil se se zalepenou obálkou v rukách. Nebylo pochyb o tom, že Rada vedla Šambalu fantasticky na všech úrovních, prakticky i duchovně byli skvělý tým. Nepřestával obdivovat jejich schopnost sledovat nejnovější technologický vývoj. Jenže občas... občas mu přišli trochu moc pohodlní, moc usazení. „Možná jsou taky zaseklí, co já vím,“ pokrčil ještě jednou rameny, než konečně rozlomil pečeť na dopise.

Když otvíral obálku, trochu se mu zrychlil tep. Znovu a znovu četl jediné slovo, které zpráva obsahovala. Pořád tomu nemohl věřit.

Stálo tam:

„Čaraivéti.“

Věděl, co to slovo znamená:

„Neustále v pohybu.“

Byla to jedna ze základních pouček Gautamy Buddha.

Ale proč? Proč on? V hlavě měl úplně prázdno. Úplně ztratil klid a nedokázal smysluplně přemýšlet.

A pak se mu myšlenky nahrnuly do hlavy všechny naráz: „Tak takhle mě Dvanáctka vidí? Jako neschopného se pohnout dál? Zaseknutého? A proč mi to neřeknou rovnou do očí?“

Do tváří se mu dralo nesnesitelné horko. Ne, nečervenal se, on přímo hořel studem.

Pomaloučku se uklidnil. Po chvíli, se zprávou ještě stále v roztrženejch rukách, si začal uvědomovat, co všechno dopis znamená. Jeho nejhorší obavy se vyplnily – jeho znuďenost byla odhalena. V očích milovaných přátel musí vypadat jako zpohodlněj poustevník, který se schovává v bezpečném úkrytu, aby zakryl, že se nudí. Byl šokovaný a pobouřený.

Pokusil se zavřít oči a meditoval, avšak klid, který k němu v Šambale vždy přicházel zcela bez úsilí, byl ten tam.

Zkoušel se zaměstnat prací kolem domu a v domě, stále však myslel jen a jen na svůj dopis.

Nakonec to vzdal a sedl si k oknu. Čekal na nějaké vodítko, ale ani to nepřicházelo.

Velmi brzy usnul vyčerpáním a za pár hodin se probudil úplně propocený. Jak se snažil vymotat ze zmuchlaných podušek a posadit se, vybavil se mu sen. Byl opět malým chlapcem a zoufale plakal. Jeho milovaný pes zmizel nebo zemřel. V tom okamžiku se cítil úplně stejně – smutný a osamělý.

Zbytek noci proseděl potmě a znovu a znovu probíral svou situaci v nekonečných beznadějných kruzích myšlenek. Pohyboval se od extrému k extrému. Chvilu cítil obrovskou zlost vůči Dvanáctce kvůli jejich povýšenému tónu, hned zase obracel svůj hněv proti sobě,

říkal si, že je pokrytec a zbabělec, a za chvíli už jeho vztek mířil opět na ně – a tak pořád dokola.

Brzy ráno se však začalo odehrávat něco nového. Jeho srdce se začalo usmívat. Byl to zvláštní úkaz – příjemný, a přitom smutný pocit v hrudníku. Chtělo se mu plakat a smát zároveň. Vztek ale neodcházel. Zůstával na místě souběžně s oním novým pocitem, podobně jako doutnající podzemní sopka.

Když se do místnosti oknem vkradly první sluneční paprsky, ani se nepohnul. Pořád byl rozpolcený mezi vztekem a sladkým pocitem v srdci a prozatím nedokázal čelit ani jednomu z nich.

Vnitřní boj vyvrcholil pozdě dopoledne. Jako by byl chycen mezi dvěma vichry vanoucími proti sobě. Ztratil veškerý směr.

„Musím se pohnout. Teď,“ pomyslel si, jak se s námahou snažil dostat ze stavu nepodobného transu.

A v té chvíli se ozvalo zaklepání na dveře.

Pootevřel jen na malinkou škvíru, aby zjistil, kdo stojí venku. Byla to jeho sousedka.

Za normálních okolností to byla velmi spořádaná a tichá dáma, která dosáhla nirvány, tedy spasení, cestou jógy. Je to cesta přísných pravidel a taková byla i ona. Každý den vstávala ve čtyři hodiny ráno a cvičila.

Dnes ale vypadala úplně jinak. Celá zářila nadšením a mluvila hlasitěji než obvykle.

„Zdravím,“ skoro vykřikla, když mu do ruky dávala úplně stejnou zprávu, jako byla ta jeho, jen s jinou adresou. „Můžeme si promluvit?“

„Milý sousede,“ mluvila překotně dál, „většinou nebývám... jak to říct... zrovna plná emocí. Ale tentokrát se potřebuji někomu vypovídat a vy mě musíte vyslechnout. Dostal jste stejnou zprávu jako já a mně také dorazila včera. Když jsem ji našla na podlaze, ani jsem se na ni nepodívala – myslela jsem si, že je to nějaká reklama.

Ale v noci se mi poprvé po hodně dlouhé době zdál sen. Neodvážila bych se takhle vám vtrhnout do soukromí, jenže v tom snu jste byl velmi silně přítomen. Našel jste psa a ukazoval jste ho moc šťastnému chlapci vedle vás. Byla jsem za toho chlapce moc ráda a běžela vás obejmout vděčností,“ lehce se začervenala, rozpaky ale ihned zakryl její vážný výraz, „ale vy jste okamžitě uhnul a tvářil se, jakoby se nic nestalo.“

Na chvíli se odmlčela a v té pauze si Buddha dávné historie uvědomil, kolik toho mezi nimi zůstalo nevyřčeného. Tolik let bydleli vedle sebe, ale na prstech jedné ruky by se daly spočítat okamžiky, kdy spolu prohodili více než „dobré ráno“. Neměl ani ponětí, jak má reagovat.

Ale nemusel si dělat starosti, Jogínka sama začala znovu mluvit: „Vždycky jste mi připadal tak vážný a tak trochu znužený činností, ve kterých nacházíme my, obyčejní osvícení, uspokojení.“

Nuda, to slovo ho opravdu pronásleduje, pomyslel si Buddha dávné historie.

„Oproti nám všem jste se vždycky zdál tak moudrý a dokonale nepřipoutaný. Váš úctyhodný věk a zkušenost vnímají všichni,“ pokračovala a sklopila zrak. „Chtěla bych vám ale připomenout něco, co si už možná ani nepamatujete. Před pár měsíci jsem dostala poprvé chuť porušit své jogínské zvyky a jít na lekci samby do tanečního studia Meera. Pozvala jsem vás, abyste šel se mnou. Vaše odpověď byla jako studená sprcha – zamumlal jste něco o ‚jiných závazcích‘ a utekl pryč, vypadal jste hodně zaneprázdňený. Zkuste hádat, koho jste mi tehdy připomněl...“ A odmlčela se dostatečně dlouho na to, aby očima znovu vyhledal její znepokojující pohled.

„Přesně tak, mého otce. Ten taky nikdy nereagoval na mé sny. Měl moc práce s vydáváním spousty peněz.“

Buddha dávné historie, odvyklý přímé konfrontaci, stál úplně jako omráčený, zatímco Jogínka pokračovala: „Když jste mě v tom snu odstrčil, všimla jsem si, že vedle mě stojí malá holčička. Vypadala jako já, když jsem byla malá. Když jsem se k ní sklonila, vzduchem se začala

linout melodie její oblíbené samby. Holčička šťastně zavýskla, popadla mě za ruku a vrhly jsme se do tance. Vy a ten chlapec jste stáli opodál a pozorovali jste nás. Zamávala jsem na vás, abyste se připojili, vy jste se však jen zdvořile pousmál. Už jsem se chtěla se zraněným pocitem stáhnout, když tu ke mně ten chlapec přiskočil a zeptal se mě: ‚Proč?‘ a moje holčička odpověděla: ‚Proč ne?‘ a zasmála se. Oba se začali smát. A já jsem se probudila a v mém nitru zvonily dětské hlasy.“

Jak tak mluvila, začal se na ni Buddha dávné historie dívat novými očima – viděl její ohebné a smyslné tělo tanečnice samby a její červené tváře, viděl její nádheru. Najednou se v něm znovu probudil pocit, který po tisíce let dřímал, až ho to vylekalo. Zhluboka se nadechl a odpověděl: „Někdy si můžeme jít zatancovat...“

Podívala se na něj, začervenala se a usmála:

„Vy máte ale štěstí. Nemusíte se bát, že vás chytím za slovo. Už mám totiž jiné plány – půjdu dál, čaraivětí. Čekání tady už mám až až, osvícená už stejně jsem, tak co? Našla jsem si duchovní rodinu v Brazílii a vydám se tam.“

Buddha dávné historie si zkusil představit sám sebe v Brazílii a musel se smát. Nebyla to jeho cesta, avšak obdivoval smělou volbu své sousedky. Opětovala jeho úsměv a pokračovala: „Včera večer se celou komunitou začalo něco šuškat...“

To bylo pro Buddhu dávné historie jako probuzení ze sebestředného transu – zatímco se zavíral ve svém pokoji, svět kolem něj se nepřestal otáčet. No, koneckonců vždycky byl tak trochu samotář.

Teď byl ale stejně zvědavý jako kdokoli jiný: „A co se tedy povídá?“

„Ony to nejsou jenom povídačky, jen se poptejte. Říká se, že včera v noci se všem buddhům v Šambale zdál sen, ve kterém byli dětmi, a že v tom snu všichni našli klíč k tomu, jak se pohnout směrem do budoucnosti.“

Na chvíli se odmlčela, udělala roztomile zmatený obličej a pak pokračovala: „Dovedete si představit, jak všichni reagovali na zmínku

o budoucnosti... Máme přece žít tady a teď! A co teprve pohyb... Já sama každý den cvičím jógu a vstávám vždy ve stejnou dobu – už tak se hýbu dost a dost.“

Buddha dávné historie se usmál. Věděl naprosto přesně, co tím myslí.

„Ale můj sen o holčičce, která tančí sambu, všechno změnil. Když jsem se probudila, našla jsem na podlaze vzkaz a přečetla si ho: Čaraivéti. Bylo to jako požehnání pro mou nejhlubší touhu.“

Ten sladký pocit v nitru Buddha dávné historie mezitím vyhrál nad zuřivostí. Teď už ví, o co jde. Té slabé bolesti v jeho hrudi se říká touha.

„Než se mi zdál ten sen, skoro úplně jsem se své touhy vzdala,“ pokračuje Jogínka, jako v odpovědi na jeho nevyřčenou poznámku.

„Když jste odmítl mé vyzvání k tanci, byla to poslední kapka. Jednou za čas jsem do Googlu zadala slovo samba a s radostí sledovala taneční videa a fotky, ale to bylo všechno.“

Už jako malá jsem se musela vzdát tancování, i když jsem ho moc milovala, a namísto toho jsem dělala soutěžní sporty. Každý den jsem cestou na trénink chodila kolem taneční školy, kde učili sambu. Hudba mě lákala dovnitř, zpomalila jsem a dívala se skrz okna do tanečního sálu. Viděla jsem spoustu opálených kluků a holek v mém věku naplno ponořených do tance. Ale nikdy jsem tam nev kročila.“

Přes její hezkou tvář se přežene stín smutku. Nechá ho projít, dokud se nerozpustí. Pak se vrátí zpět, opět úžasně zářící, smyslná buddha s červenými tvářemi a jasnými očima: „Ve svém druhém dětství chci mít příležitosti, které jsem v tom prvním nezažila. Pokud najdu způsob, jak naplnit touhu té malé holčičky, jsem na to připravená. Moje nové brazilské dětství bude zahrnovat obojí. Jak mou lásku k józe, která mě přivedla k osvícení, tak mou vášeň pro sambu v celé její božské kráse, s tolika tanečnicí, s kolika to jen půjde. Možná z toho pokusu nakonec vznikne nějaká kombinace jógy a samby, kdo ví.“

„Ale...“ přerušil ji Buddha dávné historie. Poslední uhlíky jeho vzteku jako kdyby se najednou znovu rozhořely. „Pořád nám tu zůstává jedna zásadní otázka. Jakou roli v tom všem hraje Rada dvanácti?“

Dlouze a intenzivně se mu zadívala do očí, a když odpovídala, mluvila moudrá a zkušená Jogínka, ne lehkovážná holčička, která miluje sambu: „Osvícené bytosti přicházely do Šambaly a odcházely z ní od té doby, co tu je, a nikdo za ně nikdy nerozhodoval. Pokud je člověk osvícený, může svobodně přicházet a odcházet, jak se mu nebo jí zachce.“

Když mluvila, ani na chvíli z něj nespustila oči: „A žádná rada – nikdo jiný než vy – nemůže vědět, zda jste osvícený, nebo ne. V tomto ohledu nemá Dvanáctka žádnou duchovní autoritu a řekla bych, že o ni ani nestojí.“

Jak jsem si jen mohl myslet, že je naivní, pomyslel si Buddha dávné historie, udiven bystrostí její odpovědi.

„Záleží jen na každém z nás, jak uctíme dar osvícení. Můžeme zůstat ve vnějším světě, nebo se jednou provždy rozplynout, pokud chceme. A i z tohoto bodu se můžeme vrátit. Dvanáctka má úžasnou schopnost sledovat, kde se každý z nás nachází. I ti, kteří zmizí na celá milénia, budou mít v Šambale místo, kam se mohou vrátit.“

„Čaraivéti, čaraivéti,“ zašeptal Buddha dávné historie a poklonil se.

„Ano, tato velká pouť nemá ani konec, ani začátek, stále je co se učit,“ uzavřela debatu Jogínka a na chvíli zavřela oči. Když je znovu otevřela, byly plné slz: „Jsem dojatá a jsem vám vděčná,“ řekla, „za vyslechnutí a za pochopení.“

Pak se v ní zase probudila malá tanečnice samby a ztišila hlas až k šepotu: „Taky se říká, že dostaneme novou možnost přijít na svět jako už odrostlé děti, že nebudeme muset procházet všemi těmi nepříjemnostmi, jako je narození a lůno... V době kvantové fyziky přicházejí nové reinkarnační techniky. O tom se dozvíte víc

jen od Rady dvanácti. Jsem z toho tak nadšená! Jelikož jsem tady poměrně nová, vždycky jsem se snažila chovat po vzoru starších obyvatel, až jsem začala jednat jako upjatá stařena, která nesnese chaos. Ale taková nejsem.“

Chaos... V Buddhovi dávné historie to slovo zažehlo instinktivní strach, a to ho vyburcovalo natolik, aby si uvědomil, že to celé je opravdu budíček. Než však mohl odpovědět, zastavila ho a jemným, láskyplným hlasem mu pošeptala: „Jděte pořád dál, drahý Buddha dávné historie, jděte pořád dál.“

S těmito posledními slovy ho tak trochu rozpačitě štípla do tváře a rozběhla se k sobě domů.

Jak tak stál u otevřených dveří, cítil se Buddha dávné historie najednou úplně prázdný. Skoro jako by propásl nějakou hodně důležitou příležitost, když nechal Jogínku takhle odejít.

Sedl si uprostřed místnosti na podlahu a nevěděl, co dělat. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že původcem těch hlubokých vzlyků, které slyší, je on sám.

Za soumraku, když začal pláč ustávat, vstal a podíval se na sebe v malém zrcadle nad umyvadlem. To, co uviděl, ho překvapilo – namísto protáhlého smutného obličejce na něj koukala uvolněná a růžová tvář. Rty se lehce rozevíraly do nesmělého úsměvu. Vypadal jako dítě.

Pod dospělými mužnými rysy začal poznávat tvář svého mnohem mladšího já. Poklonil se na pozdrav a přivítal tak dítě, které bylo tak dlouho neviditelné.

Tu noc opět nespal moc dobře. Většinou míval klidný spánek, ale pocit chaosu, vznášejícího se kolem něj a v něm, ho o něj připravil.

Vstal a posadil se. Uklidňující temnota noci pomáhala. I když byl pořád zmatený, srdce mu začalo tlouct klidněji, jako kdyby pomalu přijímalo blížící se velkou změnu.

Jakmile se objevily první paprsky ranního slunce, podíval se z okna. Na chvíli si připomněl, jak to kolem vypadalo, když sem poprvé přišel společně s Dvanáctkou. Bylo to tak dávno...

Vysoký cedr, pod kterým tehdy seděl, tu byl pořád. Byl teď ještě vyšší, ale pramen teplé vody dávno vyschl a zmizel.

S potěšením se díval do své tropické zahrádky a na všechny barevné ptáky.

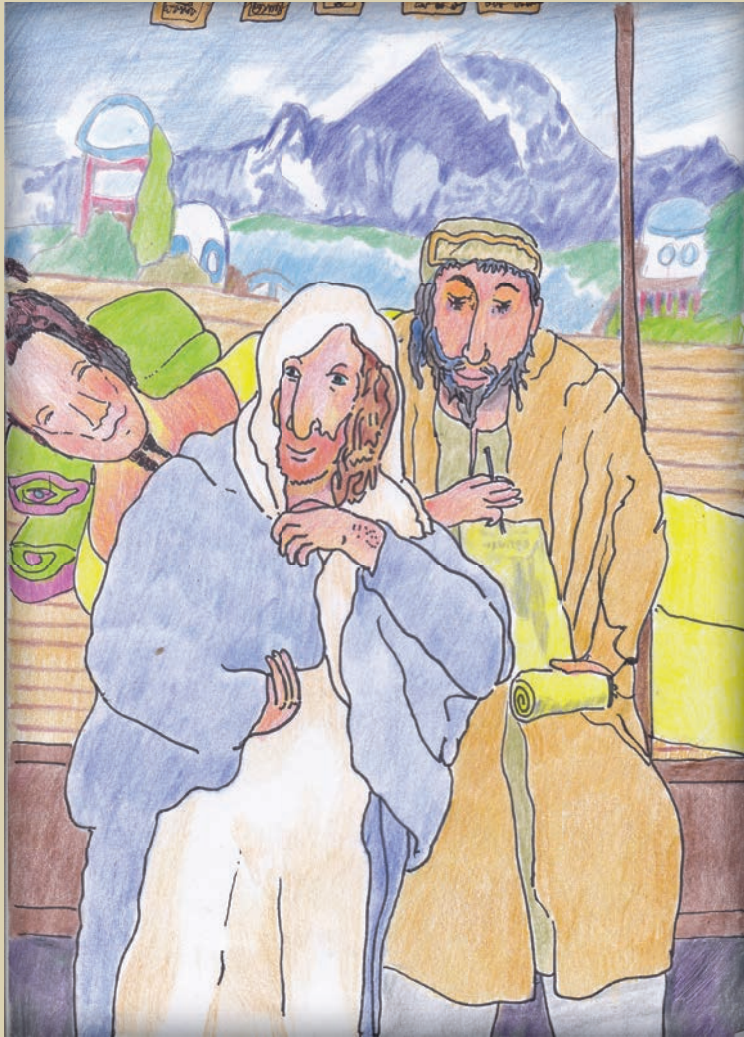
Na chvíli cítil, jak ho připoutání k Šambale a k domovu paralyzuje. Pak si ale připomněl svého dobrodružného ducha a to, jak ho každá z jeho cest obohatila na duši.

Rozhlédl se kolem a zhodnotil všechny změny, které se kolem něj za ta léta udály. Najednou se cítil otevřený novému, znovu našel chuť do života.

„Čaraivéti, čaraivéti,“ slyšel sám sebe nahlas opakovat a usmál se. A ten úsměv mu zůstal na tváři, i když se oblékal a když si později připravoval lehkou snídani.

Oblečen do jasně oranžového ručně tkaného plátna, na nohou hedvábné pantofle stejné barvy, čistě upraven a s hřejivým pocitem v žaludku byl připravený čelit světu.

Kapitola 2

OPERACE ČARAIVĚTI

Hlavní ulice centra Šambaly byla plná lidí. Rozhodně se dělo něco neobvyklého, protože Buddha dávné historie viděl už z dálky nezvykle dlouhou frontu buddhů, kteří čekali na vstup do budovy Rady na konci ulice. Po cestě míjel ty, kteří ji už navštívili. Někteří z nich vypadali nezvykle spokojeně, jako kdyby si užívali nějakého soukromého vtípku. Buddha dávné historie si povzdechl. Nerad čekal ve frontě, ale zřejmě neměl na výběr. Chtěl od Dvanáctky nějaké vysvětlení – a byl konec konců třináctým zakládajícím členem.

Tenhle oficiální titul ale moc neladil s rozverným úsměvem, který ne a ne mu zmizet z tváře. Najednou si připadal příliš zranitelný, a tak se rozhodl, že se pokusí vystřízlivět. Celou dlouhou cestu po hlavní ulici si masíroval obličej a vzpomínal na všechny smutné věci, které se mu přihodily během všech jeho inkarnací.

Ale nic nezabíralo. To už byl u velkého obchodu se smíšeným zbožím, který se jmenoval Osvícení a byl prvním a nejstarším obchodem v Šambale. V jeho dvoře byla zahrádka, jež bývala většinou plná buddhů, kteří si sem chodili odpočinout od meditací a přitom upíjeli horké kakao, přivezené jím samým po návratu z Jižní a Severní Ameriky. Dnes byla prázdná. Posadil se na lavičku a zavřel oči.

Najednou už nepotřeboval bojovat a začal se usmívat celou bytostí. Nesnažil se úsměv potlačit, naopak, nechal se jím úplně

zaplavít. Tu chuť znal, byla jako třešně a borůvky, jako dětství. Jako okamžiky velkého štěstí, jako když se vydáváte za neznámým dobrodružstvím. Jít dál... přesně po tom toužil – a už dlouho – jen si to zatím neuvědomil. Teď byl ten pravý okamžik odhalit úsměv.

Uvnitř se šeptem loučil se všemi drahými přáteli, se kterými tady na dvorku strávil tak příjemné okamžiky. Často se tu na chvíli odpočinku po práci v olivovém háji stavoval Ježíš. Vypadal spokojeně, a ne jako nějaká vyzáblá superstar. Nebo Kabír, ten se objevoval brzy odpoledne, popíjel studené kakao a lidem, psům i kočkám předčítal poezii. A také drahý Lao-c', ten se s každým, kdo chtěl naslouchat, ochotně podělil o svou pravdu, zatímco v tichu pozdního odpoledne usrkával horkou kořeněnou čokoládu. Jak rádi odpočívali na zenové zdi, nízkém kamenném valu pod velikou moruší, a užívali si společnosti jeden druhého.

Po setkání na veřejnosti si zarezervovali místo v lázních s horkými prameny, kde trávili čas v tichu. Tehdy s nimi býval nejraději. Prameny bohužel před nějakým časem vyschly, když se po menším zemětřesení pohnula půda.

Brzy se však probudil z příjemného vzpomínání. Ani jeden z nich tu teď nebyl. Dvůr byl opuštěný a prázdný. Buddha dávné historie se musel pousmát nad tím, že i takto zavedenou rutinu lze snadno přerušit.

Postavil se a šel dál, naslouchal měkkému šelestění svých jemných pantoflí po dlažbě, až došel k cíli. Zastavil se před krásnou vysokou budovou, která byla o něco vyšší než ostatní a nad jejím hlavním vchodem visela velká naleštěná měděná vývěsní tabule s nápisem „RADNICE ŠAMBALY – Rada dvanácti“. Měl neuvěřitelné štěstí – fronta byla pryč.

Výtahem vyjel do horního patra. Těžké ebenové dveře vedly přímo do velké světlé místnosti, v jejímž rohu stály elegantně prostřené stoly, na kterých byly ještě teplé a lákavé zbytky velké snídaně.

Dvanáctka seděla okolo naleštěného stolu. Právě dojedli.

Když vstoupil, všichni se otočili k němu. Ještě než vstali, aby ho uvítali, stihl si Buddha dávné historie všimnout, že před každým z nich leží na stole iPad. Na všech displejích svítila velkými písmeny slova „OPERACE ČARAIVÉTI“. Nevypadali překvapeně. Dokonce se zdálo, jako kdyby na něj už čekali.

Jakmile se posadil na prázdnou židli u stolu, okamžitě před něj postavili výběr vynikajícího, čerstvě připraveného jídla. Začínal být čím dál zvědavější, chtěl se o tom všem dozvědět co nejdříve.

Promluvil hlavní člen Rady.

Zdálo se, že jeho germánský přízvuk je silnější, než jak si ho Buddha dávné historie pamatoval, stále však mluvil s neomylnou vřelostí, která ho zasahovala přímo do srdce. Koneckonců, byl to jeden z jeho nejlepších přátel.

„Milovaný,“ řekl, „děkujeme, že jsi přišel právě včas, a děkujeme, že jsi přijal naši nabídku.“

Buddha dávné historie byl úplně zmatený. Včas? Přijal nabídku? S nikým z nich nemluvil tak dlouho, že už ani nevěděl, kdy naposledy... Copak se mu to všechno zdá?

Germánský buddha pokračoval, jakoby ho slyšel: „Možná si teď myslíš, že je to jen sen, ale ve skutečnosti jsme se všichni právě probudili. Třeba teď všechno vypadá jako obrovský chaos, ale Šambala není obyčejné místo.“

Už nějakou dobu si všímáme, jak se na Zemi všechno neuvěřitelně zrychluje. Všichni jsou pod obrovským tlakem a čím dál víc se obávají o vlastní přežití. Stále více lidí jedná naslepo ze strachu. Takový přístup je velmi nebezpečný. Může smazat veškeré uvědomění a vést k sebezničení. A na nás je, abychom pomohli. Ti buddhové mezi námi, kteří se k tomu uvolí, budou muset opustit své pohodlí a opět se podívat mezi lidi, aby na Zemi znovu vnesli nádech buddhovství. Operace Čaravéti je určena těm, kdo jsou na takový kvantový skok připraveni.“

Pak Germánský buddha pokračoval: „Na vlastní oči jsi viděl proměnu svojí sousedky Jogínky. Má v sobě obrovské množství smyslnosti

a radosti, které dlouho schovávala. Operace Čaraivéti je probudila. Teď bude obojí sdílet skrze sambu v Brazílii a lidé v jejím okolí se budou cítit mnohem pozitivněji a šťastněji, aniž by věděli proč. Bude kolem sebe vyzařovat radost, to je pro přežití planety moc důležité.“

Buddha dávné historie se rozhlédl okolo stolu na svých dvanáct starých přátel. Všechny je cítil ve svém nitru, hlouběji než jen v srdci, jakoby byli součástí samotné architektury jeho duše. Cítil také svou sousedku Jogínku a všechny další buddhy ze Šambaly, ty, kteří odcházeli, i ty, kdo zůstanou. Všichni – včetně jeho samotného – byli propojeni zlatou sítí vědomí a každý plnil svůj vlastní úkol. Poklonil se mistrovskému uspořádání existence a také Dvanáctce, která to spojení udržovala při životě.

„My, buddhové ze Šambaly, představujeme živoucí pozvání pro lidstvo, aby se vyvíjelo,“ pokračoval Germánský buddha. „Ale ne všichni mezi námi se cítí připraveni jít do světa a být zosobněním tohoto pozvání. Chystáme nejrychlejší cestu do lidského srdce. Každý, kdo bude chtít, zažije energii buddhy přímo a od té chvíle se bude dívat na svět novými očima. A nový stav vědomí se bude šířit jako vlna dál, na všechny kolem těchto lidí, jako měkký obléček vlídnosti a positivity a mnoha dalších osvícených kvalit.“

„Je v tom ale háček...,“ skočil mu do řeči Buddha technické podpory a údržby. „Všechno se to musí stát v průběhu jednoho léta.“ Pokračoval ve vysvětlování a ostatní si mezi sebou začali šeptat a vrtět se na židlích. „Je jasné, že na Zemi není dost času, a tak jsem pod dohledem hlavy Rady experimentoval s novými možnostmi zrychlení procesu reinkarnace. Zatím jsme jako nejlepší řešení vybrali možnost projektovat buddhy, kteří se zúčastní operace Čaraivéti, jako hologramy do domácností lidí, kteří byli vybráni jako duchovní rodiče. Každý pár těchto duchovních rodičů bude mít vlastnosti potřebné pro přetvoření hologramu v lidskou bytost. Tím se vyhneme zdlouhavé proceduře klasické inkarnace.“

Většina členů Dvanáctky, která nebyla v technologii tak zběhlá, ohromeně zamručela.

„Je tu ale problém. Zatím nevíme, jestli molekuly tohoto nového typu těla vydrží pohromadě déle než jedno léto. Po třech měsících se může stát cokoli. Teď tedy chápeš, proč je tak málo času...“

„Duchovní rodiče nebudou znát totožnost návštěvníka,“ dodal Germánský buddha, kterého zjevně těšila vidina překvapení, které to hostitelským rodinám uchystá. „Vybírali jsme ze seznamu přihlášených do výměnného programu, který jsme před nějakou dobou vyvěsili na internetu. Dostanou pouze informaci, že k nim někdo dorazí, a to pravděpodobně neobvyklým způsobem. Co se bude dít dál, to je ve hvězdách.“

Počkal dostatečně dlouho, aby dal Buddhovi dávné historie prostor pro vstřebání všech nových informací.

„Je toho dost,“ řekl konečně. „Ale nebráním se ničemu.“

„Ještě jedna věc. Naše technologie v současnosti neumožňuje vytvořit hologram velikosti dospělého člověka. Všichni se budou inkarnovat jako šestileté děti,“ dodal Buddha technické podpory a údržby tak trochu omluvně.

„Koneckonců, pro tebe jako buddhu bude mnohem snadnější být dítětem,“ dodala Buddha tulačka, a jak se k němu nakláněla, zakrývaly jí tvář prameny medových vlasů. „Děti žijí v přítomném okamžiku, stejně jako buddhové.“

Všichni přítomní se usmáli na znamení souhlasu s její nevinnou poznámkou.

Možná to bylo vzrušením, možná jen z čirého štěstí, ale Buddha dávné historie byl najednou hrozně hladový a žíznlivý. Připadalo mu to veselé a trochu nevhodné, ale než s tím stihl cokoli udělat, přistál před ním čínský porcelánový šálek plný voňavého zeleného čaje. A z druhé strany se objevil talířek se dvěma ještě teplými croissanty.

„Před dlouhou cestou je potřeba se posilnit,“ zašeptala snědá žena, známá jako Temná buddha, a vesele se při tom usmála. Uvolnil se a s chutí se pustil do jídla, zatímco si všichni ostatní očividně

užívali příjemnou pauzu po intenzivním dopoledni plném schůzek. Teprve s posledním soustem si uvědomil, že se na něj všichni dívají.

„Jak ti chutnala holografická snídaně?“ zeptal se Germánský buddha s lišáckým úsměvem.

„Naprosto vynikající a rozhodně lehce stravitelná, řekl bych,“ odpověděl překvapený Buddha dávné historie. Začal přemýšlet, jaké to asi bude být hologramem.

Jen co mu tato myšlenka probleskla hlavou, zdálo se, že mu Dvanáctka jednohlasně odpovídá. Všichni zavřeli oči, ponořili se do meditace a nechali mu prostor, aby se mohl vydat na cestu.

Také on zavřel oči. Cítil, jak světlo vnitřního úsměvu vede jeho vědomí k průhlednému víru, který se pohyboval a pulzoval, jako by se snažil najít správné uspořádání. Když se mu podařilo zaměřit pohled, tančící částičky se začaly pomalu snášet jako jemný déšť, až dostaly konkrétní tvar.

Uviděl buddhu – dítě. Chlapec měl nebesky modré oči a jeho jemný obličej rámovaly neposedné plavé kadeře stažené do uzlu. Měl na sobě stejné ručně tkané oranžové sukno a na nohou jen menší verzi jeho vlastních jemných pantoflí. Vyzařovala z něj ušlechtilost a nevinnost.

Buddha dávné historie otevřel oči a před ním ležela nalistovaná prázdná stránka zápisníku. Rychle na ni načrtl obraz Malého buddhy a v duchu si stále říkal, že nevinnost nelze zachytit kresbou.

Když své dílo dokončil, otevřeli oči také všichni členové Dvanáctky a pohodlně se usadili v měkkých křeslech. Buddha technické podpory a údržby vstal a vzal si náčrt. Vrátil se na své místo, na stůl položil scanner a laptop, které vytáhl z šuplíku ukrytého mimo dohled, a kresbu naskenoval.

Buddha dávné historie se doposud technologií spíše stranil. E-maily používal jen zřídka jako nástroj komunikace s ostatními buddhy během svých cest po světě. Tato nová podoba inkarnace ho však neodolatelně přitahovala.

Buddha technické podpory a údržby využil jeho zvědavosti a hned se chopil příležitosti podělit se o své vynálezy. S trochu

roztržitým úsměvem na tváři řekl: „Tak, obrázek máme uložený a teď se můžeme podívat do naší rozsáhlé databáze ‚Nové inkarnace‘. Je to soubor tisíců kontaktních adres všech, kteří odpověděli na naši internetovou výzvu podpořenou jednou šambalskou nadací. Ke každému kontaktu patří profil, do kterého se zaznamenává historie i zvláštní dovednosti. Všichni prohlásili, že jsou připraveni postarat se přes léto o poněkud zvláštní dítě.“

Teď už byli na nohou téměř všichni a mačkali se před obrazovkou počítače. Sedět zůstal jen Germánský buddha. Zdálo se, že toho o věci ví právě tolik jako jeho technicky nadaný přítel. Celý proces jen flegmaticky komentoval z pohodlí svého křesla: „Obrázek Malého buddhy byl teď vložen do databáze a vyhledávají se vyhovující kombinace.“

Když se na obrazovce objevilo konkrétní jméno, veškeré zvědavé švitoření najednou ustalo. „Jako první nám databáze našla pár z Řecka, žijí v sousedství duchovního centra,“ prohlásil Buddha technické podpory.

„Jsou známi jako Indigový pár a žijí na ostrově,“ pokračovala poněkud robustní, šperky ozdobená buddha Vládkyně poezie, která již od prvopočátků Šambaly proslula svými schopnostmi média. „Vidím je. Pravá barva jejich aury je indigově modrá. Mají zvláštní schopnost manifestovat předměty pomocí kresby. Indigová,“ dodala zlehka, „znamená probuzený stav vědomí, se kterým se často pojí záliba ve výstředním stylu života. Na Zemi se teď rodí čím dál víc takových dětí. Často se dostávají do potíží, protože chtějí dělat věci po svém. Nepodléhají tak snadno strachu, díky kterému lze lidstvem jednoduše manipulovat...“

„Už teď se mi líbí!“ neodpustil si Buddha dávné historie komentář, zatímco se probíral informacemi, i když mu tak divoce bušilo srdce, že skoro nic z toho nevnímal.

Zastavil se u posledního odstavce a ten přečetl nahlas: „Jsme si zcela vědomi, že role biologických rodičů zahrnuje také karmickou odpovědnost, kterou na sebe již nechceme brát. Rádi bychom

však byli požehnáni možností stát se nějakému dítěti náhradními duchovními rodiči. Chtěli bychom mu poskytnout veškerou péči, pocit ochrany i vrozenou svobodu. Rádi bychom obnovili jeho neodmyslitelné právo být bezpodmínečně milováno. Cítíme, že tímto způsobem mohou naše duše projít vzácnou lekcí péče a podpory rozvoje potenciálu nás samých i dítěte, které k nám přijde.“

Buddha dávné historie zachytil pohledem, jak se na tváři Germánského buddhy objevil náznak touhy, a napadlo ho, zda se i členové Rady dříve či později připojí k „operaci Čaraivéti“. Měl pocit, že důsledky toho celého jsou mnohem hlubší, než se zdá. A to i pro Radu.

Když se zadíval pozorněji, zdál se mu výraz Germánského buddhy najednou stejně nezúčastněný jako kdykoli předtím. Suše, ale s humorem prohlásil: „Právě jsi byl osvobozen od drtivé tíhy biologického procesu reinkarnace a získal jsi požehnání dělat cokoli, co tvá duše potřebuje a chce.“

„V této inkarnaci budeš znám jako Malý buddha. Pokud chceš, můžeš svým hostitelům říkat duchovní rodiče.“ Postavil se, pozdravil Buddhu dávné historie pozdravem namasté a pak se vřele objali.

Zbývající členové Rady následovali jejich příkladu. Trvalo nějakou dobu, než se takto pozdravil se všemi, to ale Buddhovi dávné historie nikterak nevadilo.

Nakonec Germánský buddha setkání vážným gestem ukončil a řekl: „Chceme teď, aby ses otevřel své nové podobě. Jak se na ni čím dál víc naladuješ, brzy dosáhneš okamžiku, kdy už nebudeš svým starým já, ale ještě ani Malým buddhou. Tato chvíle je v životě každého hledače klíčová. Představuje bránu mezi smrtí a novým životem.“

Vlákyně poezie vzala do ruky jeho dlaň, podívala se na ni a dodala: „Navrhujeme ti zajít do knihovny a pomalu nabírat co nejvíc informací o tvém budoucím životě, místě duchovního znovuzrození a tvých duchovních rodičích. Možná tak přijdeš alespoň na náznak toho, jaká lekce tě čeká.“

Když vycházel ven, otočil se Buddha dávné historie ještě jednou k Dvanácti a prohlásil: „Čeká mě něco zcela jedinečného, něco, co jsem ještě nikdy nezažil. A cítím, že jsem na to připraven.“

Šťastný a s vědomím jasného cíle kráčet po hlavní třídě.

Kapitola 3

ZÁZNAMY AKÁŠI

Knihovna stála nedaleko sídla Rady. Její nádherná klenutá budova se tyčila vysoko nad ostatními a střecha pokrytá pláty růženínu zahalovala okolí růžovým světlem. Dveře byly dokořán.

Vstupovat do šambalské knihovny bylo jako vcházet do chrámu. Buddha dávné historie slyšel ozvěnu svých vlastních kroků na mramorové podlaze hlavní síně, znásobenou naprostým tichem, a v duchu se poklonil nesmírnému pokladu vědění a moudrosti, který byl uložen v těchto zdech. Našlo se tu vše, co se týkalo spirituality, pečlivě zanesené do katalogu – od prastarých pojednání sepsaných na palmových listech až po nejnovější elektronické knihy – a bezpečně uložené mimo dosah válek a mocichtivých lidí.

Jeho úvahy přerušilo měkké zasvištění a v zorném poli se mu mihnul vířící stín.

K uším mu dolehla slova: „La ilaha ilaláh hu!“ opakovaná v nekončném popěvku hor a údolí.

Byl to Derviš, místní knihovník, který v dokonalém ponoření do vlastní modlitby vířil halou. Rozruch kolem operace Čaraivéti se ho ani trochu nedotkl, povšiml si Buddha dávné historie. Nijak ho to nepřekvapilo, neboť Derviš šel vždy svou vlastní cestou.

Přímo před Buddhou dávné historie se Derviš náhle zastavil, poklonil se a pomalu k němu zvedl pohled plný naléhavosti. Na první

pohled vypadal stejně přísně jako islámské náboženství, ze kterého pocházel. Oči mu žhnuly jako pouštní slunce.

Buddha dávné historie však dobře věděl, co se v těch očích skrývá. V samém jejich středu ležela oáza, jiskra štěstí, kterou se Dervišovi nikdy nepodařilo úplně utajit.

Podstata jeho bytosti, pomyslel si Buddha dávné historie při pohledu do mužových očí, připomíná poušť po nečekané průtrži mračen. Neúrodnou půdu, která se najednou promění v zahrady Edenu. Aura vyzařující ze štíhlého těla, zoceleného prožitými těžkostmi a vytrvalostí, byla překvapivě zlatá a smyslná a do okolí šířila pocit spokojenosti.

Buddha dávné historie překonal touhu ho obejmout. Derviše by to pravděpodobně uvedlo do rozpaků, protože navenek zůstával drsný a nepřístupný jako pouštní fíky. Na společnost si nepotrpěl. I když všichni věděli, že je nejsečtější z buddhů v Šambale, proslul zároveň i tím, že na všetečné dotazy odpovídal jen pokrčením ramen. A pokud jeho odmítavá odpověď někoho popudila, dostalo se mu následujícího vysvětlení: „Bůh je všude. Bůh je ve tvé zlosti, Bůh je ve tvé zvědavosti, Bůh je ve tvé lásce.“

„Přišel jsem za tebou ze dvou důvodů, drahý Derviši,“ promluvil zlehka Buddha dávné historie. „Zprv je jsem tě přišel informovat, že tě opustím až do doby, kdy se naše cesty opět setkají. A zadruhé bych si rád přečetl jeden svazek ze záznamů Akáši, abych získal informace o mém nadcházejícím znovuzrození na Zem, přesněji na jeden ostrov v Řecku.“

„Budeš i dále provádět cvičení, která jsem ti ukázal?“ zeptal se Derviš, soustředěný jen na svou duchovní praxi.

„Inšalláh, drahý příteli, jistě budu mít příležitost pokračovat. A kdo ví, třeba se naše cesty střetnou i tam, nějakým opravdu překvapujícím způsobem,“ odpověděl Buddha dávné historie a volil přitom slova, která zněla jako z Blízkého východu, z domoviny jeho přítele.

Dervišův zrak se rozzářil a v pohledu se mu zračil vzácný záblesk blaženosti, který smělo zahlédnout jen velmi málo jeho blízkých souputníků.

A právě tam a tehdy, uprostřed knihovničky si Buddha dávné historie uvědomil, že to není poprvé, co v Šambale pocítil, jakoby se nemohl hnout z místa. Jeho přátelství s Dervišem sestávalo z velmi krátkých vět a mnoha chvil sdíleného ticha – a začalo před pár lety ze stejného důvodu.

„Nerad to přiznávám, drahý Derviši, ale posledních pár měsíců jsem ve stejné situaci, jako když jsem tě před časem vyhledal poprvé. Opět se cítím, jako bych uvízl...“

Derviš přitaká, velmi dobře si vzpomíná, jak za ním Buddha dávné historie přišel hledat pomoc, protože všechny obvyklé meditace v sedě přestaly fungovat.

„Ukázal jsi mi obřad víření.“

„Ano,“ Dervišův hluboký a melodický hlas naplnil klenutý prostor haly, „jednoduchý systém, skrze který dosáhl osvícení můj mistr a předchůdce, Džaláleddín Mevlana Rumí, stejně jako já.“

„Vždy jsem miloval společné víření až do soumraku ve společnosti tvých studentů. A moc se mi líbily zelené róby, které jsi pro nás navrhl, ty se širokými sukněmi, které se při našich otočkách jakoby vznášely nad zemí...“ Buddha dávné historie se zarazil. Ještě nikdy s Dervišem neprohodil tolik slov najednou a přemítal, jestli nemluví příliš.

Derviš však v konverzaci pokračoval a na tváři se mu mihl náznak šibalského úsměvu: „Pamatuješ si na klobouky?“

„Tehdy jsem se do tebe zamiloval!“ vykřikne Buddha dávné historie a jeho hlas se v ozvěnách odráží od stěn neviděných chodeb. „Když jsi doběhl do obchodu Osvícení a popadl balík zelených tašek a ty se pak použily namísto súfijských klobouků, které se někde ztratily při doručování!“

„Bůh je všude, i v supermarketech...“ prohlásil Derviš s pohledem upřeným někam do dálí, jak se jeho vědomí pomalu vracelo k božským věcem.

Rychle, než se jeho přítel opět zcela ponoří do posvátného vytržení, mu Buddha dávné historie zopakoval svůj druhý požadavek:

„Mohu teď nahlédnout do záznamů Akáši? Zajímá mě jeden určitý svazek, který by mi mohl přinést poučení před nadcházející cestou.“

Derviš se na něj na okamžik intenzivně zadíval: „Předpověď Akáši,“ prohlásil bez jakékoli pochybnosti.

Buddha dávné historie se pousmál. Jeho přítel znal každičkou knihu v této knihovně, a to nejspíš včetně těch, které ještě nebyly napsány.

Pokynul Buddhovi, ať ho následuje a začal sestupovat po točitém schodišti vytesaném do himálajské skály. Zastavil se před obřími vchodovými dveřmi z masivního teakového dřeva. Buddha dávné historie zaslechl téměř neslyšně zamumlanou kouzelnou formuli. Dveře okamžitě uposlechly jeho povel a pomalu se otevřely.

Vstoupili do velké síně, která vedla do prastarého bludiště chodeb, místností a sklepení s klenutými stropy. Prostor byl naplněn měkkým světlem, pocitem sucha a bezpečí. Všechny stěny do jediné byly pokryty knihami. Šli stále kupředu a Derviš mu ukazoval cestu, až prošli dalšími, menšími dveřmi a dolů po dalším točitém schodišti. Teď už nebylo jejich kroky ani slyšet, jakoby klouzali skrze kamennou podlahu. Před nimi se rozprostíralo místo, které pamatovalo dávné věky. Nabílené zdi pokrývaly pravěké kresby a symboly, které kontrastovaly s moderními stoly a pohodlnými židlemi a se sofistikovaným fotovoltaickým osvětlením. Tady v podzemí byly uloženy nejvzácnější a nejstarší texty. Suché a studené himálajské podnebí fungovalo jako dokonalý přírodní konzervant a přístup až sem mělo jen pár důvěryhodných lidí. V jedné z nejdlehlších místností se skrývala kompletní sbírka záznamů Akáši, starých jako lidstvo samo.

„Jak sám víš, záznamy Akáši obsahují kompletní výčet všech duchovních událostí, od té nejnepatrnější osobní cesty k osvětlení až po ty největší kolektivní posuny vědomí, které měnily směr evoluce. Odhalují mnohá esoterická tajemství, která jsou jinak dostupná až po dlouhém a komplexním studiu. O existenci Předpovědi Akáši ví jen hrstka lidí. Je to součást záznamů, esoterické pojednání obsahující

algoritmy všeho, co by se mohlo udát v budoucnosti kohokoli z nás,“ řekl Derviš.

Posunul jeden ze žebříků směrem k sekci označené „budoucí životy“ a ukázal Buddhovi dávné historie na jednu z vrchních polic. „Támhle to je,“ řekl a zlehka si povzdechl. „Sbohem, příteli. Čaraivéti.“

Za jemného šustění zelené látky odvířil Buddhovi dávné historie z dohledu.

Buddha vylezl k horní polici a zastavil se u nádherně vázané knihy, na jejímž hřbetě byl zlatým písmem vyražen nápis Předpověď Akáši.

„Tohle jsem hledal,“ řekl potichu a s úctou v hlase. Svazek byl těžký, a tak musel při slézání ze žebříku opatrně udržovat rovnováhu. Kniha mluvila v hádankách, v číslech, komplexních výpočtech a symbolech a vše směřovalo jen k několika málo faktům a mnoha nejasným větám o našem budoucím údělu. Kdokoli byl schopen číst mezi fakty a slovy, ukládal tyto informace do nejhlubšího podvědomí. Vědění se pak v případě potřeby vynořilo do vědomé mysli v podobě vnitřního vedení.

Jakmile dokončil výpočty a vyřešil všechny hádanky, četl Buddha dávné historie nahlas: „Tvůj budoucí život bude plný extrémů. Zažiješ úžasná přátelství i velkou samotu, mocné kletby i silné léčení.“ Pokračoval ve čtení a jeho podivně zesílený hlas se rozléhal chodbami: „Konečnou transformací projdeš, až přijmeš svůj podíl viny na minulosti a najdeš místo, kde se láska a meditace spojují v jedno. Na konci zjistíš, že být malým je vskutku úžasné, ale být celým člověkem je ještě úžasnější.“

Buddha dávné historie knihu opatrně zavřel, vrátil ji na polici a nějaký čas seděl se zavřenýma očima na stoličce, pohroužen do hluboké meditace. Absorboval ta slova, aniž by je nějak zpochybňoval.

Cestou domů přemýšlel o neuvěřitelných možnostech technologie popisované Buddhou technické podpory a údržby. Vypadalo to, že věda a spiritualita konečně našly společnou řeč přímo na rozhraní

energie a hmoty. Kresba Malého buddhy se co nevidět díky hře laserů promění v hologram, ke kterému se snadno připoutá i Buddhovo světelné vědomí. Na Zemi se pak zmaterializuje díky láskyplnému záměru duchovních rodičů. Najednou cítil velké očekávání a zvědavost. Nadcházející cestu mohl srovnávat jen s předchozími, mnohem pomalejšími vtěleními. Tentokrát to však bude vědomý a velmi rychlý skok. Zamračil se. Uvědomil si totiž, že se po zatím neurčenou dobu bude pohybovat na pomezí ducha a hmoty a že by ho to mohlo dezorientovat.

Teprve v té chvíli si začal plně uvědomovat důsledky. Promluvil nahlas: „Jaké to asi bude stát se hotovým dítětem? Zůstane mi moudrost? Zapomenu na účel své cesty? Budu to pořád já?“ Vzpomněl si na úsměv Buddha tulačky, na její slova a na úsměvy všech ostatních. Jeho esence zůstane nedotčena, to věděl, ale rozhodně se bude muset zbavit chování muže středního věku i aury mudrce... možná jeho dětský mozek spoustu věcí zapomene...

Když přišel ke vstupu do své tropické zahrady, zarazila ho jasná barva záhonu hyacintů – zářily indigově, stejně jako jeho budoucí duchovní rodiče. Polaskal květiny, sklonil se, aby k nim přivoněl, a cítil, jak ho zaplavuje nesmírný klid.

Uvnitř domu se Buddha dávné historie naposledy rozhlédl kolem sebe. Odstranil chomáče prachu z parapetů, zalil orchideje, zapálil vonnou tyčinku a sedl si na meditační polštář přímo pod střešním oknem uprostřed kopulovité střechy. Slunce zapadalo, přicházel večer a Buddhu pohltil vír blikajících světél. S lehkostí odporující gravitaci se částičky seskládaly do podoby dítěte. Buddha dávné historie se mu poklonil a s posledním hlubokým nádechem nechal své vědomí, aby se odpoutalo od těla.

Všechna jeho jemněhmotná těla začala okamžitě nabývat nový tvar. Cítil se jako dítě, bezbranné a malé, ale také plné života a energie. Podíval se na své nohy – byly průhledné a nehmotné, schované ve zmenšené verzi jeho vlastních pantoflí. Najednou

zjistil, že je čím dál těžší identifikovat se s tím starým mužem, který sedí naproti němu v meditační póze. A pak zmizela i tato představa.

Teď už jen zbývalo najít způsob, jak se dostat do nového domova a života, který na něj už čekal. Vyšel ven do zahrady. Hledal něco, co by ho mohlo odnést na místo – něco lehkého a s elegantním tvarem. Něco, co dokáže létat.

Údolím se najednou prohnal studený horský vánek a cestou shazoval ze stromů uvolněné listy a uschlé větve. Malý buddha se usmál a zamával vánku na pozdrav.

Všiml si velkého banánovníkového listu. Byl skoro tak veliký jako on sám a spadl zrovna nedaleko. Ladně na něj vyskočil a usadil se.

Pak se z hor přihnul silnější náraz větru a zdvihl list i s éterickým Malým buddhou. Ten se jen přidržoval okrajů, zatímco jeho nový dopravní prostředek pomalu stoupal vzhůru. Všechno bylo tak rychlé...

Podíval se dolů na krajinu. Pod ním se dělo něco nepředstavitelně krásného.

Rada dvanácti a všichni zbývající obyvatelé Šambaly vyšli ven.

Stáli pohromadě v dokonalém tichu, každý se svíčkou nebo loučí v ruce. Z výšky to vypadalo jako mihotavé moře světél, blikajících v jediném rytmu.

Malému buddhovi se oči zaplnily slzami. Přátel se s ním loučí. Byla to pocta, rituál oslavující konec jedné éry. Nikdo nevěděl, co přijde teď – jestli bude Šambala dál existovat a jestli se do ní Malý buddha někdy vrátí.

V mihotavém světle svíček a mlžné záři loučí si každého z nich prohlédl a poklonil se jejich odvaze podvolit se neznámému.

A pak se vydal na cestu.

Kapitola 4

PROMĚNA

Úplněk ve Štíru – transformace

Je jaro a řecký ostrůvek kdesi v severním Egejském moři se právě probouzí po dlouhé a strastiplné zimě.

Turistická sezóna ještě nezačala. Venkovní terasy restaurací v přímořské vesnici, pomlácené a částečně zničené drsnými mořskými bouřemi, se pomalu opravují a připravují na léto. Obyvatelé vesnice však ještě stále přebývají nahoře na kopci, daleko od příboje.

V domcích roztroušených po polích na úrovni moře přečkala zimu jen hrstka lidí. Ti, kdo tu přes léto pracují – číšníci a servírky, které lehkým úsměvem okouzlují turisty, umělci prodávající své obrazy, hliněné sošky a ručně vyráběné šperky. Jsou mezi nimi i muzikanti, učitelé jógy, mistři reiki, léčitelé srdce a duše, kteří v tichosti vytvářejí pozitivní pole klidu, obklopující všechno kolem.

Zimu strávili v teple a bezpečí svých domků, kde se věnovali zimním řemeslům anebo jen odpočívali, zatímco zvenku narážel divoký vítr do studených kamenných zdí a lomozil na střeších.

Jakmile však přijde jaro a brány do zimního podsvětí se na další rok zabouchnou, všichni otevrou vrzající dveře zimních obydlí do úplně nového světa, pokrytého až do posledního koutku kobercem divokých fialových orchidejí. Nebe nad hlavami je čisté a jasné.

V tomto nádherném jarním odpoledni se vysoko v kopcích, skoro na hranici osídlení vesnice, prochází vysoký pár, muž a žena.

Jdou ruku v ruce po prašné cestě, ohraničené keříky kvetoucího oregana.

O něčem vášnivě diskutují. Začal s tím on – vypadá to, jako by chtěl svou volnou rukou dodat důraz nějakému argumentu. Ona si stojí za svým názorem, a tak se zastaví a odpovídá mu. Ve stejném okamžiku oba pustí ruku toho druhého a začnou vzrušeně gestikulovat. Nezdá se ale, že by to brali příliš vážně, jejich debatu přerušují výbuchy smíchu a dramatické pauzy na odpočinek.

Když se znovu vydají na cestu, promluví muž: „Není to zvláštní, jak se nám v poslední době pořád objevuje v životě jméno Šambala? Nejdřív to byl ten krásný článek o bájném místě, které se jmenuje Šambala a kde prý žijí společně probuzené bytosti, buddhové, když dosáhnou osvícení. Takový buddhistický ráj... a hned potom ta reportáž, kterou jsi našla na internetu a v níž se říká, že je to jen legenda, protože na mapách Himálaje žádné takové území není. Ale nemyslíš si,“ zpomalil, dostatečně na to, aby se jí mohl podívat do očí, „že pokud osvícení buddhové chtějí, dokáží být neviditelní pro jakýkoli přístroj?“

Žena opětuje jeho úsměv: „Nemyslím si, že Šambala existuje v materiálním smyslu. Podle mě je to metafora, odkaz k poli osvícení, vnitřnímu prostoru, kam bychom se všichni rádi dostali. Představuji si to podobně jako tu zvláštní atmosféru, která se šíří kolem osvícených mistrů. Až na to, že v Šambale jsou osvícení všichni, mistři i žáci. To je přece to nejsilnější, co si jde představit, nemyslíš?“ na chvíli se odmlčí a vzdychne: „Mám ale obavy, že nic takového stejně neexistuje.“

Mužovy tmavě modré oči se zalesknou: „Kdo ví? Nebyl bych si tak jistý. Mám pocit, že na světě je mnohem víc tajemných míst, než si umíme představit.“

Chvilí jdou v tichosti dál, než se muž opět rozhodne podělit o myšlenku: „Co je ale opravdu zvláštní, a to musíš uznat i ty, že Šambala se jmenuje i ta organizace v Himálaji, která nás před pár týdny kontaktovala. Nádherné jméno pro výměnný program!“

„A tentokrát je to skutečné, to rozhodně,“ usměje se žena, „hledají páry se zvláštními schopnostmi, aby u sebe ubytovaly nadané děti. Zajímalo by mě, jestli nám naše zkušenosti s psychologií a meditacemi nějak pomohou. Rozhodně stálo za to se do programu přihlásit. Je to jedna z těch úchvatných shod okolností – zrovna jsme se rozhodli odpočinout si v létě od práce, takže na to máme čas. Bylo by úžasné mít u sebe na tři měsíce jedno z těch dětí. Na jednu sezónu bychom se stali jeho duchovními rodiči, aspoň tak se to tam psalo. Mohli bychom si vzájemně tolik dát a tolik se od sebe naučit!“

„A je tu ještě jedna souhra okolností,“ pokračuje žena s nadějí v hlase. „Mnoha nově narozeným nadaným dětem se říká indigové děti! Jsou to děti, které přeskočily rovnou na další vývojový stupeň. Školy si s nimi nevědí rady a rodiče toho s nimi taky mají nad hlavu, protože se jim nedaří je vychovávat. Asi si dovedeš představit, jaké potíže si ty děti často musely zažít.“

„To se mi líbí, rošťáky já rád,“ ukončí debatu muž se spokojeným úsměvem na rtech.

Šambala už mu dávno zmizela z dohledu, avšak Malý buddha ještě dlouho cítí přítomnost buddhů dole pod ním i jejich požehnání. Pocta, které se mu od nich dostalo, ho hluboce dojala, a tak si skoro ani nevšiml, že ho vítr unáší pořád dál a dál. Najednou ucítí záchvěv. Překročil neviditelnou hranici a je teď úplně sám uprostřed volného prostoru nebes.

Rozhodl se, že tentokrát nepoužije teletransport jako po staletí předtím. Pro jeho éterickou bytost by to bylo příliš riskantní. Asi jen zpomalí a bude jemně klouzat, nechá banánový list, aby se kolébal ve větru. Noc je nádherná, zář hvězd je tak silná, jako by svítilo půlnoční slunce. Ve zvuku větru začíná vnímat nebeskou hudbu – „chorál“ planety Země, zvuk podobný radostným písním delfínů a zpěvu ptáků. Má radost, že je opět v pohybu. Cítí se být součástí jednoty všeho.

Když se ho dotknou první paprsky slunce, otevře oči. Ještě si úplně nezvykl na holografické tělo. Je pro něj jako jemný vír složený z barevných a světelných kruhů, které se mihotají jeden přes druhý. Toto tělo nemá jasné hranice, a proto je Malý buddha velmi citlivý. Trvá mu mnohem déle, než si zvykne na jakýkoli podnět zvenčí.

Stráví mnoho hodin v prostoru mezi světy, pomalu si zvyká na novou realitu. Z pohledu dolů se mu ze začátku točí hlava.

Ale pak to najednou spatří – přímo pod ním je Země, modrá planeta, která se třpytí jako nesmírný klenot. Vidí safírovou, kobaltovou, akvamarínovou, tyrkysovou a mnoho dalších odstínů modré a všechny víří a tančí v kaleidoskopu světél.

Je to tak úchvatný pohled, že málem spadne dolů. Jak se snaží znovu najít rovnováhu, chytne se okrajů listu. Náhlý pohyb změnil jeho těžiště a list se dostane do sestupného proudu vzduchu. Malý buddha se pevně drží – cesta dolů právě začala.

Už poznává krajinu Středozemí, v níž se odráží třpyt paprsků zapadajícího slunce, tančících na hladině všudypřítomného moře. Směrem k pobřeží se z rudých hor v pozadí postupně stávají jednotlivé kopce pokryté olivovníky, fíkovníky a mandloňemi.

Pomaluse přibližuje k zeleným vrcholům. Stojí na banánovníkovém listu jako na surfu a letí tak nízko, že cítí vůni tymiánu, oregana a máty na loukách pod sebou.

Pak se po posledním něžném vánku sklouzne k zemi.

Sestoupí z listu, pokloní se větru a protáhne si tělo.

Před ním se prochází dvojice. Šli se projít do kopců a nadšeně si povídají. Z útržků konverzace, které se mu daří zachytit, pochopil, že mají v plánu se jít domů převléct před večerní meditací, která se koná někde blízko.

Je si téměř jistý, že to jsou jeho duchovní rodiče, i tak se ale rozhodne je ještě chvíli nepozorovaně sledovat. Není kam spěchat, říká si, když pomalu kráčí v jejich stopách.

Žena vypadá, že stojí nohama pevně na zemi. Kráčí stejnoměrným tempem, vyzařuje z ní něha a přirozená autorita a je plná mladistvé energie. Na sobě má volné smyslné oblečení a její vlasy jsou kaštanové s bronzovými odlesky.

Okamžitě se do ní zamiloval.

Mužovy vlasy jsou stříbrné a Malý buddha se nemůže ubránit úsměvu nad jeho chůzí. Nejde rovně jako většina lidí, namísto toho se pohupuje z jedné strany cesty na druhou, jako by byl opilý. I přesto připadá Malému buddhovi jeho chůze vznešená a elegantní.

Oba hodně mluví. Ona čas od času přeruší proud jeho slov a ukáže mu něco při cestě, květinu nebo keřík oregana.

Malý buddha ještě nikdy nepoznal nikoho, jako jsou ti dva. Když se k nim pomalu přibližuje, najednou to vidí – okolo obou tančí třpytivá aura indigové barvy. Tohle jsou jeho duchovní rodiče! Přesně takhle si je představoval a stejně je pro něj úplně jiné a nové cítit je ve skutečnosti.

Stále se schovává několik kroků za nimi. Kdyby se před nimi z ničeho nic objevil hologram a začal o sobě prohlašovat, že je jejich duchovní dítě, mohlo by to na ně být příliš.

Vypadá to, že ukončili diskuzi a jdou teď pomaleji. Soustředějí se více do nitra, to Malý buddha pozná – jsou to duchovní lidé. Nezdá se ale, že by byli přísní či asketičtí. Právě naopak, šíří kolem sebe radost ze života.

Tentokrát na ně už už zavolal. Aniž by si toho všiml, zrychlil a dostal se k nim velmi blízko.

A v tom okamžiku se dvojice zastavila. Malý buddha škobrtl a přistál mezi keři přímo za nimi. Jsou doma.

Domek stojí na velkém pozemku vysoko v kopcích, s otevřeným výhledem na moře. Jakmile proklouzne dřevěnou brankou těsně za dvojicí, všimne si Malý buddha velké změny v atmosféře.

Všechno se tu zdá být posvátné.

O kousek dál po šterkové stezce je dlouhá růžová zídka. Po obou stranách stojí obrovské mandloně, jejichž propletené větve

tvoří klenbu vstupní brány. Malý buddha skrz ni nakoukne a vidí vnitřní dvorek s dalšími mandloněmi, jehož země je pokryta pestrobarevnými květy. Všude kolem jsou terasy pokryté růžemi, jasmíny, pelargoniemi, ibišky a oleandry a skrytá zákoutí, kde se dá posedět a užívat si výhledu v kteroukoli denní dobu. Jen na chvíli zahlédne nároží kamenného domku schovaného za stromy.

Malý buddha váhá. Nejraději by se vydal za nimi do domu, je ale hodně unavený po cestě. Potřebuje si odpočinout a nechat své jemné tělo, aby se ustálilo. Bude dost času, až se dvojice vrátí z večerní meditace.

Pozoruje, jak jeho duchovní rodiče znovu odcházejí. Malý buddha schovaný za stromem jim potichu žehná a přeje hezký večer. Osamocen se rozhlíží a hledá bezpečné místo, kde by si mohl odpočinout a ponořit se do svého nitra. Do domu se podívá později.

Vstoupí do zahrady plné kvetoucích růží – zhluboka se nadechne večerního vzduchu naplněného jejich vůní a spokojeně si povzdechne.

Odvází se dál na pozemek, až tam, kde prastaré fíkovníky vytvářejí různá pohodlná zákoutí a skuliny, ve kterých se může někdo tak lehký jako on pohodlně usadit. Nádherná dlouhá větev, stáčejší se dovnitř ve vznešené křivce mu bude naprosto vyhovovat.

Sundá si přehoz, rozprostře ho ve větvích a vleze si do něj. Připomíná mu to léta v Šambale, kdy spával venku pod hvězdami. Stejně jako tam i tady je večer plný božského zpěvu slavíků, kteří si celou noc navzájem vyznávají lásku. Usíná dřív, než si to vůbec uvědomí.

Později večer se Indigový pár vrací domů. Oba vypadají po meditaci šťastně a odpočinutě.

Indigový muž vaří konvici lahodného lotosového čaje, Indigová žena mezitím na svém iPadu kontroluje příchozí e-maily. „Podívej!“ vykřikne, „už zase Šambala! Nadace nám poslala hodně zašifrovanou

zprávu: ‚Vaše přihláška byla přijata. Připravte se na překvapení. Čaraivétí.‘ Zajímalo by mě, co to znamená.“

„Výborně! Brzy to zjistíme, teď si pojdme odpočinout,“ odpoví Indigový muž a do rukou jí vloží šálek ještě kouřícího čaje. Odpočívají v barevné kuchyni na velké dřevěné sedačce z Bali. Je na ní spousta pestrobarevných polštářů a před ní stojí velký stůl a na něm šálky, konvice a miska zdravých sušenek.

„Pustíme se do malování?“ zeptá se po chvíli Indigový muž.

Indigová žena nadšeně přikývne na souhlas a seskočí z pohovky. Za chvíli je zpátky s barvami, štětci a pastelkami. Na stůl rozloží velký arch papíru pro ně oba.

„Společně?“ zeptá se a už významně pokukuje po bílém papíře.

Začínají kreslit každý v opačném rohu papíru, ponoření v tichu. Obklopuje je aura klidu. Uprostřed se setkají a jejich kresby se najednou spojí v jediný obraz.

„Vzpomínáš si, jak jsme zjistili, že umíme přivolat své přátele jen tím, že je nakreslíme? Jak se najednou nečekaně objeví, třeba i z ciziny?“ Promluví žena, aniž by zvedla oči od papíru.

„Ano, a také si dobře pamatuji, jak mě ohromilo, když jsme zjistili, že dokážeme to samé i s předměty.“

Žena se zasměje a zavzpomíná: „Zkušenost nás naučila, že je nejlepší k věcem, které chceme manifestovat, přistupovat s hravostí a nesobečností.“

„Hotovo,“ řeknou ve stejný okamžik. Kresba je dokončena. Nejprve se s úsměvem podívají jeden na druhého a pak na obraz – dívá se na ně dětský buddha s blondatými vlásky a modrýma očima.

„Ten je rozkošný,“ řekne ona, „myslíš, že takhle nějak bude vypadat?“

„To je docela dobře možné,“ odpoví zamyšleně on.

Stále ještě okouzlení vlastní kresbou se rozhodnou se tím večer už nezabývat a raději se na to vyspat.

Papír nechají na kuchyňském stole a zhasnou světlo. Za pár okamžiků už tiše spí v podkrovním pokoji.

Uprostřed noci se venku probouzí Malý buddha. Podívá se na nebe nad sebou. Stříbřité paprsky jasného úplňku se schovávají za pokrývkou jarních mraků a zase vykukují. Tyhle okamžiky má rád, všechno je tiché a celý svět je zahalen měkkým měsíčním světlem.

Růže v zahradě před ním vypadají, jako by světélkovaly.

Sleze ze své větve a pomalu se vydá směrem k domku.

Najednou si uvědomí, že ho obklopuje velmi jemná vůně.

Ve třpytu měsíčního světla se na zemi rozprostírá nespočet malých vonících fialových orchidejí, které jako by tvořily mléčnou dráhu vedoucí k domu na opačném konci dvorku.

Malý buddha se usmívá. Jako kdyby mu existence připravila tu nejkrásnější cestu do domova jeho Indigových rodičů.

Projde vstupním obloukem a na druhém konci zahrady spatří jednoduchý, ale mistrně postavený kamenný dům. Vstup je jako v divadle – vyvýšený nad terénem dvorku. Návštěvy tak mohou mít pocit, že vstupují na jeviště.

Dveře jsou našťestí trochu pootevřené.

Když potichu vklouzává dovnitř, zaslechne nad sebou nějaké zvuky. Zastaví se a pozorně naslouchá – je to jen pravidelné hluboké oddechování páru, který spí v podkroví přímo nad ním. Na okamžik se rytmus změní, po chvíli už je ale opět pravidelný.

Malý buddha přemýšlí, co dál. Je na správném místě, ale jeho tělo tu ještě úplně není. Cítí se podobně, jako když se teletransportoval rychlostí světla a přitom se roztránil. Tentokrát však nad procesem nemá žádnou kontrolu.

Má toho už docela po krk – vážně už by rád naplno vstoupil do nového těla. Cítí, jak ho k sobě volá úžasná řecká půda, ještě však neví, jak na její volání odpovědět.

Znovu k němu dolehne jemná vůně malinkých orchidejí ze zahrady venku. Připomíná mu život v Šambale, když byl ještě Buddhou dávné historie. Najednou si vzpomene na malého chlapce ve zvláštním tyrolském kroji s koženými kšandami a peříčkem na zelené čapce, který několik let vždy v létě chodil do jeho tropické

zahrady. Vždycky nesměle vešel, někam se posadil a pak si celé hodiny do náčrtníku kreslil květiny a ptáky. Při jednom z jejich vzácných rozhovorů mu chlapec prozradil, že ho vůně divokých orchidejí inspiruje při tvoření.

Proč si na toho chlapce vzpomněl zrovna teď? Pokrčí rameny, je čas jít dál, čaraivěti.

Začne se rozhlížet kolem sebe, opatrně, aby nezpůsobil hluk.

O pár kroků níže, přímo pod podkrovním pokojem, je obývací prostor s velkým krbem, pohodlnou pohovkou a oknem s výhledem na moře.

Okamžitě se do domu zamiloval. Je tu útulno. A i když není nijak zvlášť veliký, zdá se prostorný.

Otočí se na druhou stranu směrem ke kuchyni a všimne si velkého papíru na jídelním stole. Srdce se mu rozbuší.

Přesně v tom okamžiku se měsíc v celé své kráse vynoří z mraků a jako dobře zacílený laserový paprsek osvítlí skrze okno kresbu jasným stříbrným světlem. Éterický Malý buddha vyleze na židli a při pohledu na papír okamžitě pozná sám sebe: „Přesně jako náčrt, který jsem udělal pro Buddhu technické podpory a údržby,“ jsou jeho poslední udivená slova.

Pak se najednou události zběsile rozběhnou – asi nanosekundu Malý buddha cítí intenzivní nostalgii a stesk a společně s nimi uvolní poslední zbytky připoutání k předchozímu životu. Najednou přijde velký šok a na okamžik si není jist svou volbou. Malý blondatý kluk s modrýma očima?

Věčný hlas v samotném středu jeho duše mu z nitra s naléhavostí odpovídá: „Čaraivěti, čaraivěti.“

Znovu se podívá na kresbu. Teď je ta chvíle, už není cesty zpět.

Popojde kupředu a ukloní se, odevzdává se měsíčnímu světlu, které prochází skrze jeho éterické tělo, a nakonec se čelem dotkne papíru.

Světlo přeskakuje od jednoho víru částic ke druhému. Cítí se na omdlení. Opustila ho veškerá energie. Je to podobné jako umírání, a přitom jiné...

Když má pocit, že ho opouští ta nejposlednější kapka života, všechno se náhle zastaví. Kolem se na chvíli rozprostírá naprosté ticho.

Pak jakoby zaslechl zvuk otáčejících se kol. Začíná ho naplňovat nový proud energie. Tentokrát je to fyzický pocit. Vnímá všemi smysly – život má svou příchuť a existuje ve třech dimenzích.

Začíná to pomalu a pak je to jako hučící vodopád, zahlcuje ho delikátním a blaženým teplem, je to orgastický zážitek. Je to tak nádherné, že Malý buddha znovu málem omdlí.

Celé tělo mu vibruje a bzučí naprostou spokojeností. Jakmile se vodopád energie dostane i do nejzazších míst v těle, stává se tento pocit téměř nesnesitelným – balancuje mezi bolestí a slastí. Pak energie vybuchne, obklopí ho jako duhová aura.

„Život je tak sladký,“ je jeho poslední myšlenka a pak se propadne do jakési neznámé dimenze.

Neví, jak dlouho to celé trvá, ale jakmile přijde k sobě, všimne si nejprve svých rukou – jsou to ruce skutečného dítěte. Aura kolem nich je hustá, vibrující. Díky dřívějším zkušenostem ví, že to je známka léčivých schopností.

Najednou obejmě své menší já. Je tak šťastný. Zvládl to!

„Ještě poslední věc,“ říká si. „Je třeba se s vděčností poklonit svému bývalému já, aby mé nové srdce neneslo žádné stopy.“

„Sbohem, Buddho dávné historie,“ šeptá. „Děkuji za dlouhý a vzácný život, který jsem prožil jako ty. Nyní se můžeš rozplynout v jednotě. Ty mnohé dary, které jsi mi přinesl, si ponesu do svého současného života Malého buddhy. Děkuji ti!“

Obraz Buddhy dávné historie s úsměvem na rtech se úplně naposledy rozplyne a je nadobro pryč. Malý buddha si najednou všimne, že okolní zvuky se změnilly. Ve tmě na sebe začínají volat první ranní ptáci. Měsíc už dávno zašel. Zanedlouho začne svítat. Počká na spící dvojici na velké pohovce z Bali. Zanedlouho upadá do bezesného spánku.

